

Σταύρος
Λευκίππη
118
2/281
X 680

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΙΩ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Συγγράφεισθα πρότερον μὲν παρὰ

τοῦ Ιεροδιδασκάλου Ιωσήπο τοῦ Κερμιδίων
καὶ ἐκδοθεῖσθα κατά τὸ 1879 ἐν Αθηναῖς, δαπάνη τῆς
ἐν Κων(π)62ει Ἀδελφοπόστορος τῶν Ασημόποιων Προκοπέων.

Νῦν δέ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΕΘΕΙΣΑ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΟ ΛΕΥΤΕΡΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΜΩΝΑΧΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Χ. ΠΡΟΚΟΠΕΣ, ΚΑΙ ΜΟΔΕΣΤΟΥ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ.

ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΔΕ ΟΔΑΙΑΝΗ ΤΟΝ ΕΝ ΕΠΥΡΝΗ ΕΝΕΡΓΕΥΟΜΕΝΟΝ
ΑΙΓΑΙΩΝΙΩΝ ΔΔΕΑΡΩΝ

Σ. καὶ Ε. ΗΛΙΑΔΗ ΤΟΝ ΠΡΟΚΟΠΕΩΝ

Θεοφίλος ὁ Βιβλ. ἐν τοῖς
Αχαϊκ. σύντοι.
Ψαλμ. ΞV'. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ»

1897.

ΔΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΙΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΙΩ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ.

Σιγγραφεῖσθα πρότερον ύμεν παρὰ
τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωάννου τοῦ Κερυγμέως
καὶ ἐποθεῖσθα κατὰ τὸ 1849 ἐν Αθηναῖς, δαπάνη τῆς
ἐν Κωνσταντινούπολει Ἀδελφότητος τῶν Λευβούνων Προκοπέων.

ΝΤΥ ΔΕ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΠΑΥΘΕΒΕΙΣΑ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Χ. ΠΡΟΚΟΠΕΩΣ, ΚΑΙ ΜΟΔΕΣΤΟΥ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΝΙΤΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ.

ΦΙΛΟΤΙΜΟΝ ΔΑΠΑΝΗ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ ΕΜΠΟΡΕΥΟΜΕΝΩΝ
ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΛΔΕΑΦΩΝ

Σ. καὶ Ε. ΗΛΙΑΔΗ ΙΩΝ ΠΡΟΚΟΠΕΩΝ

"Ινα δώρεὰν διανέμηται τοῖς εὐλαβέσι
προδικυνηταῖς τοῦ Ἱεροῦ αἵτοι λειτουργούν.

» Θεοφάστος ὁ Θεός; ἐν τοῖς;
» Αγίοις κατοῦ.

Ψαλμ. ΞΖ'. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ»

1897.

Τοῖς φιλοχρίστοις ἀναγνώσταις;

Θεὸς ὑπάρχει κατ' ἀλήθειαν ἐν τοῖς Ἅγιοις αὐτοῦ· διὸ καὶ ὁ ἔπαινος αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερομένη τιμὴ καὶ δόξα, πρὸς Αὐτὸν τὸν Θεόν ἀναφέρεται. Κατὰ γὰρ τὸν Μέγαν Βασίλειον «Ἡ πρὸς τοὺς Ἅγιους τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὔνοίας.¹ Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τὸν εὐσεβῶν ὅμιλος ἀνέκαθεν συνειθίζει εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας νὰ ἔχιστορῃ καὶ διὰ λόγων νὰ συγγράψῃ τούς τε ἄθλους καὶ ἀγῶνας τῶν Ἅγιων, τοῦτο μὲν, ἵνα δι' αὐτῶν δοξάζεται ὁ θαυμαστὸς Θεὸς ὑμῶν, τοῦτο δέ, ἵνα καὶ τοὺς ὁθυμοτέρους ὑμᾶς πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν αὐτῶν ἐγείρῃ καὶ παρακινῇ.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δίκαιον καὶ πρέπον ἔστι, ἵνα καὶ τὸν ἑτοίμαν μηνύμων τοῦ ἐν ἑσχάτοις τούτοις χρόνοις ἐν τε ἀσκήσει καὶ ὁμολογίᾳ διαλαμπάντος ὁσίου Πατρὸς ὑμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρόθσου ἀγιοτάτης τιμῆν καὶ ὕμνοις γεράρισθεν. Ἀλλὰ τοιούτους τινας ὕμνους καὶ Ἱερὰ ἀσματά πάλαι μέν, οὐκ οἴδαμεν δ' ὅπως, παραμεληθέντα, ὑστερον δὲ ἐλλειπῶς πως μελοπομθέντα παρὰ τοῦ Τεοδοριδασκάλου, Πωσῆφ, τοῦ ἐκ Κερμίδης τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἀρχιερατικῆς ταύτα τυχόντα ἐπικυρώσεως, ἔξεδόθησαν μετὰ βραχείας λίαν βιογραφίας τοῦ Ἅγιου, καὶ αὐτῆς ἐν τουρκικῷ φόσσει, κατὰ τὸ 1849 ἐν Ἀθηναῖς. Ἐγκριθείσμεν δ' εἶτα τῆς βιογραφίας ταύτης βραχυτάτης, καθά ἐλλειπόντων ἐν αὐτῇ πολλὰ τῶν οὐσιοδεστέρων, ἄτινα δὲ παράδοσις κάθεκάστην ἐπὶ στόματος ἔφερε, πρὸς δὲ καὶ τῶν θουμάτων τοῦ Ἅγιου ὁ σημέραι αὐξανομένων ἐδημοσίευσεν δὲ τέρος ἐξ ὑμῶν Πανοσιολογιώτατος κ. Διονύσιος βιογράφιαν τοῦ Ἅγιου ἀρκετὰ ἐκτενῆ, ἐν τῇ Ἐκκλ. ἰστορίᾳ τοῦ κ. Α. Λεβίδη τῇ ἐκδοθείσῃ κατὰ τὸ 1885. Ἐκ ταύτης δὲ ἐργασθεὶς πρὸ δλίγους καὶ δ. κ. Κ. Χ. Δουκάκης ἀνετύπωσεν αὐτὴν ἐν τῷ ὑδον ἐκδιδομένῳ Μεγάλῳ αὐτοῦ Συναξαριστῇ, ἐν μνή τῷ Ἰουνίῳ. Ἰδόντες δ' ὑμεῖς ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκλείψασαν παντελῶς τὸν πρώτην ἐκ-

1. Λόγ. εἰς Ἅγιον; Μ'. Μάρτυρας.

δ'.

δοσιν τῆς Ἀκολουθίας, τὴν καὶ πολλῶν βρίθουσαν σφαλμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἀγίου σποράδον δεδημοσιευμένην, καὶ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει καὶ πλήρῃ, ἔγγνωμεν ταύτην μὲν ἀνακαθάραντες καλλωπίσαι ἐπὶ τὸ εὔρυθμότερον, ἐκείνην δὲ πλατύναι δι' ἀναγκαίου προλόγου, καὶ ἐπιλόγου, καὶ διὰ τῶν τελευταίων θαυμάτων τοῦ Ἀγίου πρὸς δὲ καὶ ἐπιπροσθέσαι καὶ παρακλητικόν τινα κανόνα, ὥπως, παρὰ τῶν προσερχομένων πανταχόθεν τῷ ιερῷ αὐτοῦ λειψάνῳ φάλλοπται, καὶ οὕτως ἀποτελέσαι ἐν ἴδιον τεῦχος τῆς τε Ἀκολουθίας καὶ βιογραφίας αὐτοῦ. Τούτων δ' οὕτως πρὸ πολλοῦ ἀποπερατωθέντων ἀνεμένομεν ἡμέραν παρ' ὑμέραν τὸν τὴν δαπάνην τῆς ἐκδόσεως ἀναληψόμενον. Καὶ ίδον εὐτυχῶς τοιοῦτοι πρόθυμοι κατ' αὐτὰς ἀνεφάνησαν οἱ ἐν Σμύρνῃ ἐμπορευόμενοι καλοὶ κάγαθοὶ ἀδελφοὶ Σ. καὶ Ε. Ἡλιάδη, οἱ Προκοπεῖς, ἐκ θροσκευτικοῦ ζύλου, καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἀγίον Ιωάννην θερμῆς εὐλαβείας ὅρμωμενοι. Δῷρον αὐτοῖς ὁ Κύριος ὑγείαν καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν αἰώνιων αὐτοῦ ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν!

"Οθεν καὶ σὺν Θεῷ ἀρωγῷ ἐκδίδοται σύμερον τὸ δεύτερον ἡ Ἀσματικὴ αὐτὴ Ἀκολουθία καὶ ἡ βιογραφία τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Πρώτου πλήρος κατὰ τὸ ἐνόν, καὶ μετὰ τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένη. Δέξασθε τοίνυν, δὲ εὐσεβεῖς ἀναγνῶσται τὸν μικρὸν ταύτην βίβλον εὐμενῶς, καὶ ἀναγνώσαντες ταύτην εἰ μὲν ὀφέλειαν τινὰ δρέψητε τὸν Θεὸν δοξάσατε, τὸν δὲ ἄγιον Ἰωάννην, οὐχὶ μόνον θαυμάσατε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν μημίσασθε, ἵνα καὶ τῶν αὐτοῦ αἰώνιων γερῶν τύχητε. Υπὲρ δὲ τῶν δαπανησάντων εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτης ἀδελφᾶν, ὡς καὶ ἡμῶν τῶν κοπιασάντων εὐχασθε παρακαλοῦμεν πρὸς Κύριον, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἡμῖν πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων ἡμῶν.

ἔργωσθε!

Οἱ ἐλάχιστοι ἐν Τερομονάχοις
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Χ. ΠΡΟΚΟΠΕΥΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΜΟΝΙΤΗΣ

Ἐγράφομεν ἐν Ἀγίῳ "Ορει" Αθῷ τῇ 5 Μαρτίου 1897.

Ἄρχιερατικὴ ἐπικύρωσις ἐν τῷ χειρογράφῳ
τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωσήφ,
περὶ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἀγ. Ιωάννου τοῦ Πρώτου.

» Ἀδείᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιατάτου
Γέροντος ἡμῶν ἀγίου Καισαρείας κυροῦ Παΐσιον ἐπιτρέπεται,
» ὡραία γάλληται ἡ Ἀκολουθία αὐτῇ, ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἐκκλησί-
» αῖς τοῦ Προκοπίου, κωμοπόλεως τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστον
» ἐπαρχίας.

ἌΩΜΘ'. Ιουνίου κε'.

† Ο ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ΛΕΟΝΤΙΟΣ ἀποφαίνεται.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ

Ιωάννην ἄρδον σου, χεῖρας πρὸς τὸν Δεσπότην
τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ μόνον εὐεργέτην
Καὶ ἐκδυσθώπιδον αὐτὸν ὑπὲρ τῶν δὲ τιμώντων
καὶ τὸν δεπτὴν σου ἑορτὴν φαιδρῷς ἐπιτελούντων
Τικέτενε δεόμεθα, ὥπως ἐκλιτρωθῶμεν
κολάσεως τῆς ζοφερᾶς, καὶ δυγκαταταχθῶμεν
Στάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν, καὶ καταξιωθῶμεν
τῆς βασιλείας Οὐρανῶν, ἅμα συνευθραυνθῶμεν.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

Ψαλλομένη κατά τὴν 27^η Μαΐου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Ποιμακὸν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἄντο.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέρδαξα ιστῶμεν στίχους ΣΤ'.

καὶ ψάλλομεν στιχορὰ προσόδυμα.

Ἔχος α'. "Ἐδωκας σημείωσιν.

Ηστραψεν ὡς Ἡλιος, ἡ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα, θείαις φρυτωρίαις, μάκαρ Ἰωάννη, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς ὑπέρμαχον ἀσειστον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Αγγελος ἐπίγειος, οἵα περ ἄλλος ἔβίωσας, ἐγκρατείᾳ τὸ σῶμά σου, μαράνας θεόσοφε, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, στάσεσι παννύχοις, μνήμην θανάτου ἐμποιῶν, τὰ θεῖα πάτερ ἐπαξιούμενος, μυστήρια καθ'

έκαστον, Σάββατον, δθεν προσήγαγες σεαυτὸν καλλιέρημα, τῷ τῶν ὅλων δεσπόζοντι.

Πάντας τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν θείαν μνήμην καὶ ἔνδοξον, Ἰωάννη μακάριε, φύλαττε πρεσβείας σου, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦτον ἱκετεύων, ἀπὸ κινδύνων καὶ παθῶν, ἡμᾶς καὶ ἀγανάκτησιν, αὐτοῦ νῦν ἀπομάχυνον, τὴν καθ' ἡμῶν Πάτερ "Οσιε, ὅπως πᾶσι κηρύττωμεν, τὴν θερμὴν προστάσιαν σου.

"Ετερα ἥχ. πλ. 6'. "Ολην ἀποθέμενοι.

Ολην ἀποθέμενος, τὴν τῶν παθῶν ἀλογίαν, καὶ σάρκατῷ πνεύματι, ὑποτάξας γέγονας, σκεῦος ἔνθεον, Μοναστῶν ἔρεισμα, Ἀσκητῶν σέμνωμα, τῶν Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα καὶ νῦν τὸ ἀρρητὸν, κάλλος ἀποπτεύων τοῦ Κτίστου σου, τρυφᾶς ἀεὶ τῆς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ἐν Πνεύματι. "Οθεν συνελθόντες, ἀσμάτων σου τὴν μνήμην ἐν ὠδαῖς, νῦν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν, Ἰωάννη "Οσιε.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, τῶν Προκοπέων ἡ πόλις, εὔμοιρει σε "Οσιε, φαειναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν, ἦ καὶ νῦν θράβευσον, καὶ αὐτὴν ἔμπλησον, τῆς εἰρήνης θεῖα τρόπαια, ἐγθρῶν τὴν ἔπαρσιν, τῶν μὴ φαινομένων κατάργησον, πρεσβείας σου πανένδοξε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλῆσον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανέντιμον, σκῆνας τηθησαύριται τοῦ τρισμάκαρος, τερπνοῖς ἀσμασι, καὶ φαιδροῖς λάμψει, λιτανεύοντες θοήσωμεν πρόφθατον "Ἄγιε, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἔξάρπασον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλίψεων, ὅπως Ἰωάννη, λειψάνων σου τὴν θήκην ἐν γαρῇ, καὶ παρρησία δοξάζωμεν, χάριτας τὴν θρύσσουσαν.

Δρέξα, ἥχ. πλ. 6'.

Σήμερον τῷ πανυψίστῳ Θεῷ, αἶνος ἐκ γοῖκῶν γειτέων προσάρδεται. "Ἐλαμψε γάρ ὡς Ἡλιος φαιδρός τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν μνήμη ἡ πανένδοξος. Οὗτος γάρ ὁ ἀείμνηστος τὸ καρτερικὸν τοῦ πολυάθλου Ἰών μιμησάμενος ἀκλόνητος ἵστατο, ἐν αἷς ὑπέπεσε κακουγίαις· αἰγυμάλωτος δὲ ὄν, τὸν τῆς αἰγυμαλωσίας πρωταίτιον, τὸν μισάνθρωπον ἐγθρὸν κατήσυμεν. "Οθεν χοροστασίαι τῶν πιστῶν συνελθόντες, οὕτω βοήσωμεν. Πάτερ ἀγαθέ, δὲ ἐν Οὐρανοῖς, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἵκεσίας τοῦ σοῦ Ὁσίου, ἀφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἢ τὸ δογματικὸν Θεοτοκίον.

Εἶσοδος. Φῶς Ἰωαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαῖς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήται αὐτῶν θάσανος· ἔδοξαν ἐν ὁφθαλμοῖς ἀφρόνων

τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὅλιγα παιδευθέντες μεγάλα εὔ-εργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔ-ρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐ-δοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσε-δέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνα-λάμψωσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμε-νοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς δσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μι-σθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψί-στῳ· διὰ τοῦτο λέψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπε-ρασπεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὄπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύ-σεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁ-σιότητα, δέξυνεται δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς φροντίδαν· συ-νεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πο-ρεύσονται εὔστοχοι θολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐ-κύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ

πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ρίφθησονται γάλαζαι· ἀγα-νακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγ-κλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυ-νάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρη-μώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία πε-ριτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὅγλοις ἐ-θνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔ-σται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐ-δὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐά-ρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρ-τωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυ-μίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακον· τελειωθεὶς ἐν δλίγῳ, ἐ-πλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ δι-ανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. "Οτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς δσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτήν.

Τίχος α'.

Εὑφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις ἡ Προκοπέων, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφροῦσσα, Ἰωάννην τὸν τῆς Ῥωσσίας γόνον, κόλποις σου κατέχουσα, ὡς θησαυρὸν· ἀπόλαυε τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, τὰς ιάσεις καθορῶσα, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι βόησον· Φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Τίχος β'.

Ητῶν τιμών σου λειψάνων θεία λάρναξ ιάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς, χαριτώνυμε· Ὅσιε Πάτερ· καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσσα, ἀξίως ἐπαγάλλεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον σοφὲ τὴν παρησίαν, καὶ σὺν τοῖς Ὅσιοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ικέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τίχος γ'.

Απας τῶν συναθροισθέντων δῆμος Ἱερός, ἐπὶ τῇ τοῦ Ὅσιου μνήμῃ τῇ φαιδρᾷ, δόμοφώνως συγχάρητε κράζοντες· Χαίροις, τὸ τῆς Ῥωσσίας κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ σεμνολόγημα· Χαίροις, ὁ δυσήνιον σάρκα, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, καὶ τὰς ὄρμας ἀμβλύνας τῶν παθῶν, τῇ ρόῃ τῶν δακρύων σου, ὃ Ἰωάννη· Χαίροις, τὸ ἡμέτερον καύγημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίαμα.

Τίχος δ'.

Φερωνύμως ἡ κλησίς σου γέρονε χαριτώνυμος, Ὅσιε Πάτερ· ὡς γάρ ὁ θεῖος Βαπτιστής, μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἔχαριτώθη, καὶ παρὰ Χριστοῦ σαφῶς ἐμαρτυρήθη, σύτῳ καὶ σὺ ὁ ὁμώνυμος αὗτοῦ καὶ μιμητής, μεταξὺ τοῦ ματαιόφρονος λαοῦ, γάρ οὐρανόθεν εἰληφας, τῇ θεαρέστῳ πολιτείᾳ σου, ὃ Ἰωάννη· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν ἀγίαν σου σοφὲ πανήγυριν.

Δόξα, Τίχ. πλ. α'.

Xαρμοσύνως σήμερον Θεῷ, ἡ τῶν Προκοπέων πόλις συιρτῶσα βόησον· Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, ὑπὲρ πᾶσαν ἀλλην πόλιν τῶν ἐνθάδε· Ἰδοὺ γάρ ὁ τῆς Ῥωσσίας θεῖος γόνος, καὶ τὸ τῶν Ὅσιων μέγα κειμήλιον, Ἰωάννης ὁ ὄντως χαριτώνυμος, τὴν πορείαν πρὸς Οὐρανὸν ἐποιήσατο, καταλιπών μοι σεμνολόγημα, τὸ αὐτοῦ ἄγιον σκῆνος. Δεῦρο δὴ μοι ἀπαντὸ σύστημα τῶν Ὁρθοδόξων ἑορτάσωμεν αὐτοῦ τὴν θείαν μνήμην, ἵνα καὶ τῆς αὐτοῦ κοινωνήσωμεν χάριτος· τοῦ πρεσβεύοντος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἔορτῆς. Εἰ δὲ μη. Μακαρίζουμέν σε.

Εἰς τὰ Ἀπόστυχα· στιχ. προσόμοια.

"Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, δεῦτε τῶν Ὅσιων οἱ δῆμοι, κλεινὲ Ἀντώνιε, θεῖε τε Εὐθύμιε, Σάββα, Ἀρσένιε, Συμεὼν καὶ Ἀλύπιε, οἱ θεῖοι στυ-

λέται, δεῦτε ὑπόδεξασθε τὸν τῆς Ῥωσσίας Θλαστόν, θεῖον Ἰωάννην τὸν ὄντως, μιμητὴν ὑμῶν τε καὶ μύστην, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὅμοῦ πρεσβεύσατε.

Στιχ. Τίμος ἐναντίον Κυρίου.

Eένος καὶ αἰχμάλωτος ἀγθείς, ταῖς Ἀγαρηνῶν ἔχερσι Πάτερ, ξένην ἐβίωσας, πολιτείαν ἔνδοξη, οἰκήσας σταύλῳ τινι, ως Ἰώβ ἄλλος "Οσιε, ὁ ἐπὶ κοπρίας, στένων καὶ θλιβόμενος, καὶ ἀειρρόους κρουνούς, χέων θερμοτάτων δακρύων, ἔφθασας πρὸς ὃν δ' ἐπεπόθεις, Ἰωάννην ὄντως χαριτώνυμε.

Στιχ. Καυχήσονται "Οσιοι ἐν δόξῃ.

Eγὼν παρρησίαν πρὸς Θεόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν σεπτὴν ἑορτήν, Ἰωάννην "Οσιε, θερμῶς παράστηθι, τῶν κινδύνων ῥυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως δεινῶν λυτρούμενος, νέμων τε ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, ἐν ὀδαῖς καὶ ὕμνοις σὲ γεραιρωμεν.

Δόξα, Ἡχ. πλ. δ'.

Dίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ διμιθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ, τὸ προφητικὸν, φησὶ, λόγιον. Ο γάρ δίκαιος ἐν πᾶσιν Ἰωάννης, εἰ καὶ εἰς ἄλλοδα πήν μετήχθη χθόνα, καὶ ὑπὸ βαρεάρων ἐσυλήθη, καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τούτων παρεδόθη, τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνετρύφα μνήμης, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκτήσατο σύνοικον. Διὸ καὶ ζῇ, ἀποθανών,

εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ὅσιων πάντων· μεθ' ὧν πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσους Ἔορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Τὸ Νῦν ἀποδέεις· Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Eκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς Οὐρανίους Μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλόγητον, τὸ Σκῆνός σου "Οσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ως αἰχμάλωτος ἡγήθης, ἐνθα καὶ ωκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἱέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἔτερον.

Ἡχος α'. Τοῦ Λιθού σφραγιδοθέντος.

Pωσσία σοῦ καυχᾶται τῶν σπαργάνων ἡ πάτριος, καὶ ἡ Ἀσιάτις γῆ γαίρει, τῷ ἀγίῳ λειψάνῳ σου· ἐν ἦ ως αἰχμάλωτος ἀγθείς, ὑπέστης δεινῶν ἐπιφοράς· καὶ βιώσας ἐν ἀσκήσει, μύστης Θεοῦ γεγένησαι ὁ Ἰωάννη. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ. Δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι. Δόξα τῷ σὲ προστάτην κραταιὸν ἡμῖν δωρήσαντι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἔορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Καὶ ἀπόλυσις.

λιται, δεῦτε ὑποδέξασθε τὸν τῆς Ψωσίας θλαστόν, θεῖον Ἰωάννην τὸν ὄντως, μιμητὴν ὑμῶν τε καὶ μύστην, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν ὅμοι πρεσβεύσατε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ενος καὶ αἰχμάλωτος ἀγθείς, ταῖς Ἀγαρηνῶν χερσὶ Πάτερ, ζένην ἔβιωσας, πολιτείαν ἔνδοξης, οὐκέτι σταύλῳ τινι, ὡς Ἰώβ ἀλλος "Οσιε, ὁ ἐπὶ κοπρίας, στένων καὶ θλιβόμενος, καὶ ἀειρρόους χρονούς, γέων θερμοτάτων δακρύων, ἔφθασας πρὸς ὃν δ' ἐπεπόθεις, Ἰωάννην ὄντως χαριτώνυμε.

Στιχ. Καυχήσονται "Οσιοι ἐν δόξῃ.

Εχων παρησίαν πρὸς Θεόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν σεπτὴν ἑορτήν, Ἰωάννην "Οσιε, θερμῶς παραστηθεὶς, τῶν κινδύνων ρύσμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως δειγῶν λυτρούμενος, νέμων τε ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, ἐν ὥδαις καὶ ὅμνοις σὲ γεραίρωμεν.

Δόξα, Ἡχ. πλ. δ'.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ δικιόθες αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ, τὸ προφητικὸν, φησὶ, λόγιον. "Ο γάρ δίκαιος ἐν πᾶσιν Ἰωάννης, εἰ καὶ εἰς ἀλλοδαπὴν μετήχθη γένοντα, καὶ ὑπὸ βαρεάρων ἐσυλήθη, καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τούτων παρεδόθη, τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνετρύφα μνήμης, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκτήσατο σύνοικον. Διὸ καὶ ζῆ, ἀποθανόν,

εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ὅσιων πάντων· μεθ' ὧν πρεσβεύει ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἔορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Τὸ Νῦν ἀπολύτεις· Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς Οὐρανίους Μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλόγητον, τὸ Σκῆνός σου "Οσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος ἢγκης, ἔνθα καὶ φκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὕτὸν οὖν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα, ἔτερον.

Ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ψωσία σοῦ καυχάται τῶν σπαργάνων ἡ πάτριος, καὶ ἡ Ἀσιάτις γῆ χαίρει, τῷ ἀγίῳ λειψάνῳ σου· ἐν ᾧ ὡς αἰχμάλωτος ἀγθείς, ὑπέστης δειγῶν ἐπιφοράς· καὶ βιώσας ἐν ἀσκήσει, μύστης Θεοῦ γεγένησαι ὡς Ἰωάννη. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· Δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι· Δόξα τῷ σὲ προστάτην κραταιόν ὑμῶν δωρήσαντι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἔορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Καὶ ἀπόλυτις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἡχος α΄. Τὸν τάφον δου Σωτῆρο.

Oσίων δὲ χορός, τὴν σὴν μνήμην θεόφρον, ἐν ὕμνοις καὶ ὀδαῖς, Ἰωάννη τιμῶσι προσθήκην γὰρ ἐδέξαντο, σοῦ τὸ πνεῦμα μακάριε. ὅθεν σήμερον, καὶ ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μεγαλύνει σε, δοξολογοῦσσα ἐνθέως, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα. **Δόξα.** Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσις Ἐορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄. στιχ. Κάθισμα.

Ἡχ. γ΄. Τὴν ωραιότητα.

Pάθη τοῦ σώματος, θεομακάριστε, Πάτερ ἐξηρανας, δακρύων φεύμασι, καὶ τῶν θαυμάτων ποταμούς, ἀνέβλυσσας Ἰωάννη. "Οθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, γάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἀρύθμεθα· τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, καὶ τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Δόξα, ἔτερον ὅμοιον.

Oλον ἐκόσμησας, μάκαρ τὸν βίον σου, καὶ ὑπερκόσμιος, ὅλος σὺ γέγονας, καθάπερ ἀστροκός σαρκί, καὶ ἄνθρωπος οὐρανόφρων. "Οθεν ἵκεσίαις σου, Ἰωάννη μακάριε, κόσμησον καὶ κάθαρον, ἐκ τοῦ φύπου τῶν ἔργων μου, τὸν πίστει τὴν ἀγίαν σου μνήμην, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μεγαλύναντα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἐορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. Κάθισμα.

Ἡχ. δ΄. Οὐ οὐκετεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Tὸν ἐπὶ ὅμιλον τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ἀναλαβόντα καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους, ἀσκητικοῖς ἀγῶσι καὶ παλαίσμασιν, ἐπακολουθήσαντα, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, Ἰωάννην ἀπαντες, τὸν θεόφρονα δητῶς, ὃν ἡ Ρωσσία ἤνηθε καλῶς, καὶ ἡ Ἀσία ἐγνώρισεν Ὁσιον.

Δόξα, ἔτερον ὅμοιον.

Oβιωτεύσας θαυμαστῶς καὶ ὁσίως, ἐπὶ τὴν πόλιν ὡς εἰς τόπους ἐρήμους, αἰγαλωσίᾳ καὶ τοι κρατυνόμενος, εἰχες ὀδηγοῦσάν σε, τὴν Παρθένον Μαρίαν, εἶχες συμμαχοῦντά σοι, τὸν θεάρεστον βίον, ὃν Ἰωάννη μέγιστε φωστήρ, τῆς Ἐκκλησίας γεόδυμητον φρουρούριον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἐορτῆς.

Εἴτα τό· Ἐκ νεότητός μου. Τὸ προκείμ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου. Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλ. Εἶπερ δὲ Κύριος τοῖς ἑαντοῦ Μαθηταῖς·

οὐ Ν'. Δόξα, Ταῖς τοῦ σῷοῦ Ὁσιού.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, ብ. πλ. 6'.

Hθεία λάρνας τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη Πάτερ "Οσιε, ἴματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς" καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἐπαξίως ἀγάλλεται. "Ἐγων οὖν πρὸς Κύριον τὴν παρρησίαν, αὐτὸν ἰχέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Είτα τό· Σῶδον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου·

Κύριε ἐλέησον ΙΒ'. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ τῆς Ἱεροτῆς, καὶ τοῦ Ἅγιου. Εἰ δὲ τύχοι ἐκτὸς τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὁ παρὸν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς σ'.

Καὶ τοῦ Ἅγιου εἰς σ'.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ωδὴ α'. ἦχ. β'. Ὁ Εἰρημός.

»Δεῦτε λαοί, ἀσωμεν ἀσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ
»διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν
»ὅν ἀγῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται. Διες.

Η τὴν πηγήν, τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματι-
σθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰώ-
νιου, ἐξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Ε πὶ τὴν σήν, νῦν καταφεύγω χρηστότητα, παρθε-
νομῆτορ "Αγραντε, ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου, φυχι-
κῶν νοσημάτων, παθῶν τε ψυχοφθόρων, τοῦ αἰώνιου
πυρός.

Σ ἐ στηριγμόν, καὶ προστασίαν πλουτίσαντες, οἱ
Θεοτόκον Πάναγε, δμολογοῦντές σε τρυκιμίαις τοῦ
βίου, καὶ πειρασμῶν παντοίων, διασωζόμεθα.

Η τῶν πιστῶν καταψυγή Ἀειπάρθενε, ἡ κραταιὰ
βοήθεια τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀ-
νάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ο Κανὼν τοῦ Ἅγιου. Ἔχος καὶ Εἰρημός, ὁ αὐτός.

Γ μνοὶς τὴν σήν, φαεινοτάτην πανήγυριν, ἀνευφημεῖν
δρμήσαντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρεστὼς στε-
φηφόρος, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου μακαριώτατε.

Μ ἐλη σοφέ, νεκρώσας πάντα τοῦ σώματος, ἐν τῇ
καρδίᾳ ἔσγηκας, Χριστὸν νεκρώσαντα, τὸν ἀρ-
χένακον ὄφιν, καὶ τὴν βροτείαν φύσιν ἀπολυτρώσαντα.

Ν óμον Χριστοῦ ἐμμελετήσας θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς,
κατάκαρπον, ἀρεταῖς δέδειξαι, προβαλλόμενος
χάριν, τῶν θείων ιαμάτων, τοῖς σὲ διξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Μ ετὰ Θεόν, σὲ Βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, καὶ προ-
στασίαν ἀμαχον, καὶ ἀντιλήπτορα καὶ φρουρὸν
καὶ μεσίτην, Παρθένε κεκτημένοι, κράζω σοι σῶσόν με.

Καταβασίαι, τῆς τυχούσσος Ἱεροτῆς·

η. Ἄνοιξα τὸ στόμα μου.

Ωδὴ γ'. Ο Εἰρημός.

»Σ τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
»τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
»εἰς τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ὑμαγούντων σε. Διες.

Χ ρυσοῦν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ
μάννα, καὶ θεῖον ὄρος, καὶ παλάτιον τερπνότατον,
τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε, ὀνομάζομεν.

Ν αὸς καὶ ιερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου ὑπάρ-
χουσα Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἴλαστήριον, Πα-
ναγία γενοῦ μοι, Ἀειπάρθενε.

Ο ύ σθένει τῶν ἐμῶν κακῶν τὴν ἀβύσσον, ἀνθρώπου
ἐκφράσαι γλῶσσα Παρθένε, ὑπὲρ μέτρον γὰρ ἡ-
νόμησα, ἀλλ' ὡς μήτηρ ἐλέους, σύ με οἰκτείρου.

Τοῦ Ἅγιου· ὁ αὐτός.

Eξέλαμψεν δὲ βίος σου "Οσιε, δόλολαμπής ως ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς εὐχαῖς σου οὖν διάσωσον, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ γεραιρούντας.

Iάσεις ἐνεργῶν πάτερ "Οσιε, καὶ δαιμόνων διαλύων τὴν πλάνην, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος, τοῖς πλουτοῦσι, καὶ προστάτης γέγονας.

Nυσταγμὸν βλεφάρων ἀπωσάμενος, τὰς ἀτάκτους ἔκοιμησας Ἰωάννη, δυσηνίου ὁρμὰς σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν παννύχοις ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Sαλεύθητι ψυχὴ καρδία πείσθητι, καὶ ὅλον δονήθητί μου τὸ σῶμα, ἐπιτάφιον θρηνήσωμεν, τὴν Μητέρα Θεοῦ, καθικετεύοντες.

Katabasía. Αἴτησις, καὶ τὰ Καθίσματα.

"Ἔχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Aγνείας τοῖς ἀνθραξὶ, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχήν, τὸ σῶμα ἐστόμωσας, πρὸς ἀπαθείας ἴσχύν, Ἰωάννη μακάριε. "Οθεν καὶ τῶν λειψάνων, ἡ αἰδέσιμος λάρναξ, νόσους ἀποδιώκει, καὶ φωτίζει τοὺς πίστει, ἀεὶ προσερχομένους σοι, καὶ εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα, ἔτερον ὅμοιον.

Aσίας ἀγλαΐσμα, δὲ τῆς Ψωστίας βλαστός, ἀσκήσει καθέστηκεν, δὲ Ἰωάννης φημί, Θεοῦ ως εὐάρεστος. Οὗτος οὐκ ἐπορεύθη, ἐν βουλῇ τῶν ἀπίστων, εἰ καὶ ἡχμαλωτίσθη, ὑπ' αὐτῶν δὲ θεόφρων, ἀλλ' ἐστη ἐν τῷ νομῷ τοῦ Θεοῦ, μέγρε τοῦ ζῆν δὲ χαριτώνυμος.

Καὶ νῦν, τῆς Εορτῆς.

'Ωδὴ δ'. δὲ Εἰρημός.

"**E**ἰσακήκοα. Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς σίκονομίας· καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε. Δίξ.

Sὲ Παρθένε κεκτήμεθα, Χριστιανοὶ βοήθειαν καὶ σκέψην, γαλεπῶν κινδύνων, ἡμᾶς ἐξαίρουσαν.

Aπειρόγαμε Δέσποινα, δὲ τὸν Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου δεξαμένη, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι..

Aπροσμάχητον τεῖχός σε, καὶ κραταιὰν ἐλπίδα Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ κεκτήμεθα, ἐν θλίψειν.

Tὴν πρεσβείαν σου Δέσποινα, ως ἀσφαλῆ κρηπίδα κεκτημένοι, τῶν ποικίλων θλίψεων, ἐκλυτρούμεθα.

Τοῦ Ἀγίου δὲ αὐτός.

Sεαυτὸν κατεκάλλυνας, σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα, διὸ καὶ πρὸς τὰ Οὐράνια, ἐχώρησας.

Eμιμήσω θεσπέσιε, τὸν κείμενον Ἰώβ ἐπὶ κοπρίας, κατοικίαν ἔχων, σοφὲ τὸ ἵπποστάσιον.

Tῶν παθῶν τὰ ὁρμήματα, σοφῶς ἡχμαλώτισας Ἰωάννη, τοῖς Ἀγαρηνοῖς γενόμενος, αἰχμάλωτος.

Θεοτοκίον.

Kαταλάμπρυνον "Ἄχαντε, τὴν ζοφερὰν ψυχὴν μου τῷ φωτὶ σου, δὲ τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἐνυπόστατον.

Katabasía.

‘Ωδὴ ε'. Ο Εἰρηνός.

Ο φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου,
πρὸς σὲ ὁρθίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου· ἀλλον γάρ ἔκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Δίες.

Τὸ ἀληθῶς, ἀλατόμητον δρός, τὴν κεκλεισμένην πύλην, καὶ πηγὴν τὴν ἐσφραγισμένην, τὸν πανεύδη, καὶ θεόφυτον κῆπον, τὸν λειμῶνα τὸν ἔξανθήσαντα, ἄνθος ἀφθαρσίας, ὑμοῦμέν σε Δέσποινα.

Νενηστευκώς, ἀρετῆς ἀπάσης ἐνεφορήθην, ἀπηγορευμένης τροφῆς εἰς κόρον, καὶ νῦν λιμώττῳ σωτηρίου τραπέζῃς, μετανοίας με ἀρτῷ στήριξον, ἀρτον ἡ τὸν θεῖον, βαστάσασα τράπεζα.

Τὸ φοβερόν, ἐνθυμούμενος βῆμα τὸ τοῦ Γίοῦ σου, τρέμω τὰ δεινά μου γινώσκων, ἔργα θεογενῆτορ, ὑπερβαίνοντα πλήθους ἀμετρίᾳ, ψάμμον παράλιον, καὶ τὸν τῶν ἀστέρων, χορὸν τὸν ἀμέτρητον.

Τῆς σῆς ἔκτός, βοηθείας Παρθένε καὶ συνεργείας, μάταιος ὁ πόνος, κενὸς ὁ κόπος, ὁ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἴδρως καὶ ὁ μόγθος, καὶ ὁ σύμπας ἀγών· ὅθεν μοι σωθῆναι, ποθοῦντι συνέργησον.

Τοῦ ‘Αγίου· ὁ αὐτός.

Ο φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, λάμψον μοι αἴγλην θέσαις τοῦ Όσίου σου ἰκεσίαις, λῦσον τὰ

νέφη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ὅμερισόν μοι ρεῖθρα ἀφέσεως· ἀλλον γάρ ἔκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ἄνμης παθῶν, ἐκκαθάρας τὸ δημαρχεῖον τῆς διανοίας, Πάτερ Ιωάννη δι' ἐγκρατείας, θείᾳ ἐντεύξει διανοῖσαι καὶ ἡμῶν, πηρωθείσας τὰς κόρας σπεῦσον, ὅπως θεαρέστως, ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ βιώσωμεν.

Μέγα ἐν σοί, καὶ ἔξαίσιον θαῦμα ὄραται Πάτερ· πῶς μετὰ κτιδείαν ὅντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάφθορον, μάκαρ σοῦ τὸ σῶμα, ἐν τάφῳ κείμενον! ἀλλ' οὔτω δοξάζει, τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας Κύριος.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρί σου, παρθενομῆταρ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικόν, τῆς μιᾶς Κυριότητος.

Καταβασία.

‘Ωδὴ σ'. Ο Εἰρηνός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιγνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἀβύσσου, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Δίες.

Ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη πανύμνητε, σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, τὴν ψυχήν μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλὴν μου γινώσκεις ἀσθένειαν, καὶ τὴν ἁθυμίαν ἐπίστασαι Δέσποινα, ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ως θέλεις γεέννης μὲ λύτρωσαι.

Ο τὸ πᾶν οὐσιώσας βουλήματι, Λόγος συναίδιος καὶ δύοσύσιος, Πατέρι καὶ θείῳ Πνεύματι, ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν οὐσίαν μου.

Εν πελάγει τοῦ βίου νηχόμενον, ζάλη καὶ παθῶν τρικυμίαι δονοῦσί με, παῦσον τὸν σάλον "Ἄχραντε, καὶ τὸν ἀστατον πράγμαν τάραχον.

Τοῦ Ἅγιου ὁ αὐτός.

Ως πολύτιμος ὅλος κρυπτόμενος, Πάτερ εὔσεβεσιν ἑφάνης ὀράματι, καὶ δαδουχεῖς ἐν θαύμασι, καὶ βραβεύεις ἴδεις τοῖς δούλοις σου.

Ωσπερ φοῖνιξ ἀνθῆσας ἀνέτειλας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ χαριτώνυμε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Ιερῶς σου τὸν βίον διήνυσας, καὶ μετὰ Ὁσίων ὁσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς Ἰωάννη τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Της ἀμέτρου πωρώσεως ρῦσαι με, τὸν λεκρατημένον πολλοὶ πλημμελήμασι, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, καὶ γειρός με δαιμόνων ἔξαρπασον.

Καταβασία.

Κοντάκιον, Ἡχ. δ'. Ἐπεφάνης σάμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὁσιε Πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς φυγὰς, τῶν εὔσεβῶν κατευφραίνουσα, ὡς Ἰωάννη, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ο Οἶκος.

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὁ τάλας, Ὅσιε Πάτερ; τῶν δακρύων δέ, πῶς τὸ πέλαγος ἔξερεύζομαι; Σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες χορείαν, τὰ πάθη ἐγκρατείᾳ νεκρώσας σφέ, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας καθυπέταξες τῷ πνεύματι, καὶ τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατήσγυνας. Διὸ καὶ νῦν, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παριστάμενος, ὡς Ἰωάννη πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς τῆς ἡμέρας, ὥτοι, τῆς 27ης τοῦ Μαΐου.

Είτα λέγομεν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὅσιου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, τοῦ νέου Ὀμολογητοῦ· δστις πωληθεὶς εἰς τινα Ἀγαρηνὸν ὡς αἰχμάλωτος, καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ κωμοπόλει τῆς Καππαδοκίας, Προκοπίῳ, ἀχθεὶς, καὶ ἀσκητικῶς ἐκεῖ ἀγωνισάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· κατὰ τό, 1730.

»Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὄφθη·

»Αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην.

Ταῦς τῶν σῶν Ἅγιων πρεσβείας Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέόνσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'. ὁ Ειρηνός.

Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ δεηρῷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι »ἐψαλλον· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δίς.

Ημόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννῆτορ,
σπεῦσον βοήθει τοῖς οἰκέταις σου, βιθιζομένοις
τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπάταις, καὶ τρι-
χυμίαις τῶν θλίψεων, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν
πεποιθήσει ψυχῆς.

Λιμὴν ἀσφαλής, προστασία φοβερὰ καὶ τεῖχος ἀρ-
ρητον, τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσι, Θεοτόκε
ὑπάρχουσα· ταῖς πρὸς τὸν Γιόν σου πρεσβείαις, χει-
μαζομένους ἐκ θλίψεων, καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν,
σῶζε τοὺς δούλους σου.

Πατρὶ συμφυῶς, τὸν νοούμενον Γιόν, δυνάμει τοῦ
Πνεύματος τοῦ Παναγίου, ἐσωμάτωσας Θεοχαρί-
τωτε. Τοῦτον οὖν ἀπαύστως δυσώπει, οἴκτειρῆσαι τοὺς
μέλποντας. Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε 'Αγνὴ Εὐλογημένη,
καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἡ
λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἀσωτὸν σῶσον, καὶ αἰώνιου
κολάσεως, ἔξαρπασον ὡς συμπαθής, ἵνα δοξάζω σε.

Τοῦ Ἅγιου· ὁ αὐτός.

Ωραίαν στολήν, τῶν καμάτων ἴδρῳσι πεποικιλμέ-
νην, περιεβάλου ἀνταμοιβήν, τῆς ἡς ὑπέστης γυ-
μνώσεως, ἔγων ἐπὶ σοὶ τὸ σαρκίον, καὶ κραυγάζων τῷ
Παντάνακτι· Εὐλογητὸς εἰς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Αγίων ψυχαί, τῶν Ὁσίων τε γορδὸς καὶ ἡ ἀσώμα-
τος, τῶν Ἀγγέλων τάξις προσεδέξαντο, συγχο-

ρευτήν σε Πατήρ ἡμῶν· κακουγίαις γὰρ πολλαῖς πα-
λαίσας, μελωδεῖς ἀγαλλόμενος· Εὐλογητὸς εἰς ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεώσας ψυχήν, τῷ ἀρότρῳ προσευχῆς ὁ Ἱωάννη,
καὶ κατασπείρας τὴν ἐγκράτειαν, στάχυν ἀγνείας
ἐθέρισας, ἡ συνδιαιτώμενος μάκαρ, σὺν Ἀγγέλοις ἐ-
κραύγαζες· Εὐλογητὸς εἰς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εἰς σὲ τὴν ἐμήν, ἀνεθέμην ἐκ ψυχῆς ἐλπίδα πᾶσαν,
καὶ ἀτενίζω προσδεγόμενος, τὴν θείαν ὄντως πα-
ράκλησιν, πρόφθασον Ἀγνὴ Θεοτοκε, καὶ χαρίτωσον
τρίθον μοι, σπῶς ψάλλω πρὸς Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Καταβασία.

Ωδὴ π'. Ο Ειρηνός.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἐθραίων τοῖς
παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
»μεταβαλόντα Θεόν, ὑμεῖτε τὰ ἔργα, ὡς Κύριον, καὶ
»ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ζωσα ὑπάρχουσα πηγή, ὡς τὸ ὄδωρ τῆς ζωῆς ἀπο-
τεκοῦσα, τὴν ψυχήν μου τακεῖσαν τῆς ἀμαρτίας
φοιγμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, καὶ τῆς αἰώνιου,
ἔξαρπασον φλογός με.

Νυγεὶς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐ-
τραυματίσθην, καὶ ἀνίατα πάσχω ἡ Σωτῆρα Χρι-
στόν, ἀρρήτως τεκοῦσα Πανάμωμε, ἵσται με σῶσον,
ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Nενεκρωμένον νοητῶς, ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνάστησόν με Κόρη, καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἔχθροῦ, καὶ παλαμινιάσαι.

Tῆς ἐκφοβούσής με ὁργῆς, τοῦ Γείου σου καὶ Θεοῦ Ἀγνή με βῦσαι, καὶ ἐν ὅρᾳ τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, πρόφθασον ἑτοίμη βοήθεια, καὶ τῶν εὐωνύμων, ἐρίφων λύτρωσάι με.

Τοῦ Ἀγίου· ὁ αὐτός.

Nῦν ἡ ἀξίνη τῶν πιστῶν, ἀπειλεῖ τὴν ἐκτομὴν ψυχῆς μου σπεῦσον, καὶ παθῶν τὰς ἀκάνθας ἀποτεμοῦσα, καρποὺς ὠρίμους Κυρίῳ προσάγαγε, ταῖς τοῦ Ἰωάννου, εὐχαῖς διασωθεῖσα.

HΙερά σου πρὸς Θεόν, ἐκδημία ἱερῶς ἐμεγαλύνθη, προπομπαῖς τῶν Ὁσίων, καὶ Ἀσωμάτων χοροῖς, ὃν ἔσχες ἐν γῇ τὸ πολίτευμα, θλάστημα Ῥωσσίας, ὃν Ἰωάννη μάκαρ.

Mυστηρίών τῶν ὑπερφυῶν, ἐν τῇ ἐξόδῳ μεταλαβεῖν σου θέλοντος, προσεφέρθη σοι διὰ φόβου, ἐν μέσῳ μήλου, σῶμα καὶ αἷμα τὸ ζωοπάροχον, Χριστοῦ ὃν στερνησάμενος, ἐξαπέπτης πρὸς Οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Oκαθαρώτατος Ναός, τοῦ Σωτῆρός μου Χριστοῦ καὶ Βασιλέως, ὁ περίδοξος Θρόνος, ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός, ὁ ὄντως ἀσυλος Παράδεισος, ἀνοιξόν μοι πύλας, Δέσποινα παραδείσου.

Καταβασία.

Ὥδη θ'. Ό Εἰρημός.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, ἡ κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, ἔρωσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Διε.

Pεραγία Παρθένε, Υπεράμυνμε Κόρη, Υπέραγνε Πανύμνητε Σεμνή, ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὸ φῶς μου καὶ πνοή μου καὶ ζωή, ὡσπερ οἶδας ὡς θέλεις, ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Fιλανθρωπίας με θείας, καταξίωσον Κόρη, ἡ μόνη τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σάρκα ἐκ σου δανεισάμενην, ἀπορρήτως τεκοῦσα, καὶ λύτρωσαι μελλούσης με φλογός, καὶ κολάσεως πάσης, τὸν πόθῳ σε δοξάζοντα.

Fῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, τὴν πολλαῖς σκοτισθεῖσαν, παθῶν ἐπαγωγαῖς, ταπεινὴν καρδίαν μου, φωταγώγησον Κόρη, σταγόνας χορηγοῦσά με ἀεί, δακρύων ὅπως πλύνω, τὸν βύπον τῶν πταισμάτων μου.

Sύ με δικαίωσον ὅτε, φανεροῦνται Παρθένε, τὰ κρύφια ἐκάστου ἐμφανῶς, ἔχεις γάρ τὸ δύνασθαι καὶ τοῦ σκότους μὲ βῦσαι, ἐν χώρᾳ δὲ λατάταξον φωτός, ἐνθα εὐφραίνομένων, χαρὰ ἡ ἀγεκλάλητος.

Τοῦ Ἀγίου· ὁ αὐτός.

Aπαρυσάμενος Πάτερ, ἐκ πηγῆς ἀεννάου, τοῦ Ηγεύματος τὴν χάριν δαψιλῶς, ὃν Ἰωάννη μακάριε, ταύτην πᾶσι παρέχεις, ἀφθόνως τοῖς τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Kρουγούνς ἡ θίξη σοῦ Σκήνους, τοῖς θερμῶς προσιτοῦσι, πηγάζει ιαμάτων τοῖς πιστοῖς, Ἰωάννη Πατήρ ἡμῶν, καὶ νοσήματα παύει, καὶ πάντων ἀγιάζει τὰς ψυχάς, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ἃ εἰ μακαρίζοντων σε.

Sὺν Ἀποστόλοις χορεύων, καὶ Ὁσίων τοῖς δήμοις, Ἀγίων τε τοῖς πλήθεσι σοφέ, ἐν οὐρανίοις σκηνώμασι, Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἱέτενε τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, ὑπὲρ τῶν τελούντων γῦν πιστῶς, τὴν ἵερὰν καὶ σεπτὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ως κραταιὰν προστασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τεῆς, καὶ ἀγκυραν καὶ σκέπην ἀσφαλῆ, ὡς ἀπροσμάχητον ἔρεισμα, καὶ ἀγείμαστον ὅρμον, καὶ μόνην κραταιὰν καταφυγήν, κεκτημένοί σε πάντες, σωζόμεθα Πανύμνητε.

Καταβασία.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκοντίσθητε.

Fρικτὸν ιδόντες θέαμα, ἐξέστησαν οἱ ἀφρονες· φῶς γάρ ἦν λάμπον ἄγιον, τῷ τοῦ Ὁσίου μνήματι· διὸ πιστοῖς ἐμήνυον, θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον, οἱ δέ, καὶ ἀνασκάψαντες, εὗρον ἀσύλητον ὅλθον, τὸ τοῦ Ἰωάννου σκῆνος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς ἢ Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Λίνον· ιστῶμεν στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόδυμα.

Ἔχος πλ. δ'. **Ω** τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος! Ἀγαρηνοῖς παροικῶν, τοῖς αὐτοῖς ὡς αἰγυμάλωτος, ἐκ Τατάρων δέδοται, συληφθεὶς ἀργυρώνυτος, ὁ τῆς Ῥωσίας, γόνος πιστότατος, καὶ Ἐκκλησίας, Χριστοῦ τε γνήσιος οὗτος ἐν θλίψειν, εὗρεν ὡς ἐζήτησε τὸν Ποιητήν, καὶ πολλαῖς δεήσειν, ὁ γαριτώνυμος.

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἀκαθάρτοις συνών, Ἰωάννης ὁ ἔνθεος, καθαρὸς τῷ σώματι, καὶ ψυχῇ ὅλος γέγονε, κοιτῶνα ἔγων, τὸ ἴπποστάσιον, τροφὴν τὰς ὕδρεις, καὶ τὰ λακτίσματα, τὴν τε γυμνότητα, καὶ τὸ ψυχὸς ἅπαντα διὰ Χριστόν, ἤνεγκε στερρότατα, ὁ τρισμακάριστος.

Δεῦτε Μοναστῶν τὸ σύστημα, τὴν ἵερὰν καὶ σεπτήν, τοῦ Ὁσίου πανήγυριν, Ἰωάννου σήμερον, εὔσεβῶς εὐφημήσωμεν· οὗτος γάρ ὅντως, θείας ἐλλάμψεως, κατηξιώθη, τὸ φῶς εἰσδέξασθαι· ὡς τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι’ ἡς ἡμεῖς, ἔγνωμεν δοξάζειν σε, τὸν Ἀκατάληπτον.

Aηγλη τριφαοῦς Θεότητος, ἡ ἐνοικουσα ἐν σοι, θαυμαστόν σε ἀνέδειξεν, ὅτι πνευματέμφορος, ἐκ τῶν θείων λειψάνων σου, ἐδείχθης μάκαρ, ὅθεν τιμῶμέν σου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, μνήμην τὴν ἔνθεον, οἱ προσπελάζοντες, τὴν σορῷ σου Ὅσιε, καὶ τῇ μορφῇ, τῇσι σεπτὴσι Εἰκόνος σου, θεομακάριστε.

Δόξα, ἥχ. πλ. 6'.

Tίς μὴ ἐπαινέσει σε, τὸν ὄντως ἀξέπαινον; "Η τίς μὴ θαυμάσει σου, τὸν τρόπον τὸν ἀξιοθαύμαστον; Οὐ γὰρ ἡρκέσθης χαριτώνυμε, ἐν τῇ τῆς αἰγμαλωσίας κακουγίᾳ, ἀλλ' ἐσπευσας αὐξῆσαι αὐτήν, διὰ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων, καὶ ἴδρωτων. Οὐκ ἐπτοήθης δὲ τὸ σύνολον, τοῦ φυλάττειν σεαυτὸν ἐν εὔσεβείᾳ, ἐνώπιον Ἀγαρηνῶν παρανόμων. "Γέρεις καθυπέμεινας, καὶ γυμνότητας, καὶ πᾶσαν ἀλλην θλίψιν. Διὰ πολλῶν γὰρ ἐπειράσθης, καὶ δι' ὑπομονῆς ἐδοκιμάσθης ἐκ Θεοῦ, Ἰωάννην ὄντως μακάριε· διὸ ἵκέτευε, δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσος Ἐορτῆς. Εἰ δὲ μὴ τῷ Θεοτόκῳ σὺ εἶ ἡ ἅμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυτις.

Δίδοται καὶ ἄγιον ἔθατον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικά, καὶ αἱ ὠδαί, γ'. καὶ σ'.

Ἀπόστολον. Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· (Ζήτει εἰς τὴν 26 Ὁκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστι ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ (Ζήτει εἰς τὴν 17 Ἰανουαρίου).

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Καὶ ἀπόλυτις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

Ἐν λόγησον Πάτερ!

Ίδού, συγκαλεῖ σήμερον ἡμᾶς, ὁ θεῖος χριστεπώνυμον ἄθροισμα, καὶ ἱερὸν σύστημα, ὁ φιλόστοργος οὗτος καὶ ἀναίμακτος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολύαθλος Ἰωάννης, ὁ Ρωσσός, εἰς τὸ πανίερον τοῦτο καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ τέμενος. Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἱερᾶς καὶ χαριτωνύμου αὐτοῦ μνήμης, θείων δωρεῶν γενομένος πρόξενος. Ἐφέλκεται πρὸς ἑαυτὴν ἡ ἐπήσιος καὶ εὐσημος αὕτη ἐορτή, τὰ φιλόχριστα πλήθη, εὐεργετεῖν συνήθως ἐθέλουσσα. Διό, τὸ σεβάσμιον καὶ πανόσιον τοῦ θαυματουργοῦ Ἰωάννου ἄγιον σκῆνος περικυκλοῦντες, πάντες ἀξιοχρέως, ἅμα καὶ εὐλαβῶς· τιμήσωμεν λέγοντες. Καὶ ὁ μέν, μετὰ τοῦ Προφητανακτοῦ ἐγκωμιαζέτω· «Θαυμαστὸς θεός, ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.» Ο δέ, ἐκφωνήτω· «Ἐύφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ.» Καὶ ὅλος· «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων.» Καὶ ἔτερος· «Φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας, ἐν σκηναῖς δικαίων.» Καὶ πάντες ὅμοι, τῇ δόξῃ αὐτοῦ συγχαίροντες, ἔξαιτήσωμεν παρ' αὐτοῦ πᾶν ἐφετὸν καὶ σωτήριον.

Τούτων δ' ἀπάντων ὑπόθεσις, ὁ θαυματιώτατος καὶ χαριτώνυμος Ἰωάννης, ὁ τῆς πανενδόξου μεγίστης Ῥωσσίας εὐχλεέστατος γόνος, καὶ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Προκοπίου, τὸ ἔξοχον ἀγλαΐσμα. Ὁν ἡμεῖς σήμερον ὑμνεῖν βουλόμεθα μέν, οὐ δυνάμεθα

δέ, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν διανοίας καὶ χθαμαλῆς καταστάσεως. Καὶ πράγματι. Τοὺς γάρ ὑπὲρ ἄνθρωπον ζήσαντας, πῶς ἄνθρωποι ἐπαξίως τιμήσωμεν; Καὶ μάλιστα τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν σημείοις καὶ θαύμασι διαλάμψαντα, ἀγιώτατον τοῦτον φωστῆρα καὶ ἐφάμιλλον κατὰ πάντα τοῖς παλαιοῖς ἔκεινοις ἀγίοις Πατράσι, κατά τε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀσκησιν; Οὗτος, διὰ τῆς ἀκρας αὐτοῦ καρτερίας, καὶ ἀδιστάκτου εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, οὐ μόνον μέγας Ὄμολογητὴς ἀνεδέιχθη, ἀλλὰ καὶ θαυματουργὸς μέγιστος, καταπλήξας ὥπαντας διὰ τῶν ὑπερφυῶν αὐτοῦ θαυμάτων, καὶ τῆς ὑψοποιοῦ αὐτοῦ ταπεινώσεως. Οὗτος μετὰ τῶν ἀγίων Ἀγγέλων κύκλῳ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης παριστάμενος, καὶ ἀοράτως ἐν μέσῳ ἡμῶν εὐρισκόμενος, δαψιλῶς τοῖς προσερχομένοις τὰς δωρεὰς παρέχει. Βαθεὶ, τῶν παραδόξων θαυμάτων! Ποίοις λόγοις εὑρημήσωμεν τὸν ὅσιαθλον τοῦτον ὡς ἀληθῶς, καὶ πολυθαύμαστον; Ποίοις κρότοις ἐπαινέσωμεν τούτου τὰ ἔπαθλα; Ποίοις τρόποις ἀνυμνήσωμεν τούτου τὰ θαύματα; Μεμέρισται τοῦ πολυάθλου τούτου ὁ πηλός, ἀλλ' οὐ μεμέρισται ὁ Χριστός. Διερράγῃ ἡ φύσις, ἀλλ' οὐκ ἐλύθη ἡ πίστις. Ἐν ἐνὶ τόπῳ ὑπάρχει, καὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐπικαλούμενος συντρέχει. Ἐκεῖ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ παρίσταται, καὶ τῶν ἐνταῦθα σύδιλως ἀφίσταται. Ἐκεῖ πρεσβεύει καὶ ὕδε θαυματουργεῖ. Κοιμῶνται τὰ λείψανα, καὶ κηρύγγει τὰ πράγματα. Ἡ γλῶσσα σιγᾷ, καὶ τὰ θαύματα κράζουσιν.

‘Αλλ’ ὅσον θαυμάσια, τψόντι, καὶ ὅξια διηγήσεως εἰναι, τῶν παλαιῶν Μαρτύρων τε καὶ Ὅσιων τὰ ἔνθεα κατορθώματα, τοσοῦτον ὅξια ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ εἰσὶ, τὰ ἐν τοῖς καθ’ ἡμᾶς καιροῖς διακηρυττόμενα θαυματουργήματα τῶν νεωτέρων Ἀγίων. Καὶ ἐπειδὴ, ἡ ἔλλειψις σήμερον τοιούτων ἀγίων ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους προφασίζεσθαι, ὅτι, τῷ τότε καιρῷ ἐγίνοντο οἱ ἀγιοι, καὶ οὐγῇ ἐν τοῖς καθ’ ἡμᾶς γρόνοις, ἐν οἷς ἡσθένησεν, ὡς λέγουσιν, ἡ φύσις, καὶ ἔξελιπον τὰ καλὰ παραδείγματα, διὰ τοῦτο ὁ σήμερον ἔορταζόμενος ἀγιος Ἰωάννης ἀνατρέπει ὅλο-

σχερῶς τὴν ἡμαρτημένην ταύτην καὶ παράλογον τῶν πολλῶν δόξαν, διακηρύττων, ὅτι, οὐγῇ ὁ καιρός, ἀπαγε! καὶ αἱ περιστάσεις ὀναδεικνύουσι τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ἄγιον ἄνδρα, ἀλλ’ ἡ καλὴ καὶ θεάρεστος γνώμη, συνακολουθούσης πάντοτε καὶ τῆς θείας γάριτος.

Οὐδεὶς, διθεν, δύναται δικαιωθῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἐπολιτεύθη θεαρέστως ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προφασίζόμενος, ἦ, διότι οὐκ εἶχεν ἀρμόδιον τὸν καιρόν, ἦ, διότι οὐγῇ εὑρέθη εἰς τόπον τὸν πρέποντα, ἦ, διότι οὐκ εἶχε τέλος ἐκεῖνα τὰ μέσα, ὅπερ συνετέλουν πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκοπόν. Οὕγηττον δέ, εἴναι ἀληθὲς καὶ τοὺς περιπαθῶς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐπιζητοῦσιν ὄμολογόμενον, ὅτι, διὰ νὰ ἔξασκήσῃ τις τὴν ἀρετήν, ὅφειλει νὰ ἡ μακρὰν τῶν ἐφαμάρτων αἰτιῶν. Καθόσον, ἐκεῖνος στοις δὲν μακρύνει ἑαυτὸν ἐκ τῶν αἰτιῶν τῶν παθῶν ἔκουσίων, ἀκουσίως δ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀνθέλκεται.

Τοῦτο κατανοήσαντες πολλοὶ τῶν ἀγίων Πατέρων, καθιδρυσαν ιεράς Μονὰς καὶ ἀσκητήρια, ὑφορώμενοι τὸν ἐν τοῖς ἐφαμάρτοις αἰτίοις τοῦ κόσμου ἐπηρητημένον κίνδυνον. Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τοιούτων ίδεων διατελῶν καὶ ὁ Οὐρανοφάντωρ Πατήρ ἡμῶν Μέγας Βασίλειος, ἔγραφεν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, ὅτε διετέλει ἐφησυχάζων ἐν τοῖς κατὰ Πόντον ἀσκητηρίοις, λέγων: «Κατέλιπον τὰς ἐν ἀστεῖ διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς.»⁽¹⁾ Πλὴν οὐτοὶ οἱ ἀγιώτατοι Πατέρες Ὁστερον διὰ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν πολιτείας ἀνεφάνησαν ὡς ἀστέρες φαεινότατοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διέλαμψαν ἐν σημείοις καὶ θαύμασι, διακοσμήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πολυειδῶς τε καὶ πολυτρόπως, διὰ τε τῶν ἀθανάτων αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ ὑπερφυῶν αὐτῶν ἐναρέτων πράξεων καὶ διδασκαλιῶν. Βλέπομεν δ’ ὅμως, ὅτι καὶ πολλοὶ, ἐντὸς τοῦ κόσμου διατριψαντες τὰ αὐτὰ ἐπράξαν, ἀπερ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὅρεσι καὶ ἐρημίαις ἐφησυχάζοντες Μοναχοί. Οἱ τοιοῦτοι δέ, ἐπειδὴ ἀντεπεξῆλθον τὰς τοῦ πολυτρε-

(1) Ἐπιστ. Β'. Γρηγορ. ἐταίρῳ.

δοῦς κόσμου διαφόρους πλεκτάνας καὶ προσβολάς, καὶ ἀντέστησαν κατὰ τῶν πολυειδῶν παγίδων τοῦ δολομήτου Σατάν, καὶ κατήγχυναν τὸν ἔχθρον. πρέπει βεβαίως νὰ ἐκθειάζωνται καὶ περισσότερον καὶ μάλιστα, ὅσοι κατὰ τοὺς παρόντας καιρούς, ἡ καὶ δλίγον πρὸ ἡμῶν, τοῖς τῶν παλαιῶν Ἀγίων ἔπακολουθήσαντες, μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, ἢ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο, καὶ εἰς τὸν σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενον ἄγιον τοῦτον Ἰωάννην ὁφείλεται μεγάλη τιμὴ καὶ ἀνείκαστος παρ' ἡμῶν εὐλάβεια, οὐ μὴν δέ, καὶ ἔκπληξις. Διότι, οὐ μόνον εἰς τὸν κόσμον ἐτύγχανεν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀπῆγοῦς δεσπότου ὥν, καὶ πολλὰς παρ' αὐτοῦ προπηλακίσεις καὶ ὕβρεις ὑπομένων, καὶ καθ' ἔκάστην παρ' αὐτοῦ ἐκβιάζόμενος πρὸς τὴν τῆς πίστεως αὐτοῦ ἀρνησιν, οὐ μόνον ἀκλινής καὶ ἀγήτητος ἔμεινεν ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοιούτων δεινῶν αιτιῶν καὶ κινδύνων εὔρισκόμενος, καὶ πολυτρόπως ἐμπαροιούμενος, κατώρθωσε νὰ φιλάσῃ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς τελειότητα. Τούτου τοίνυν τοῦ Ἀγίου, τὸν συνοπτικὸν βίον καὶ τὰ ἔνθεα κατορθώματα, ἅμα δὲ καὶ μερικῶν, αὐτοῦ θαυμάτων διήγησιν θέλοντες σήμερον νὰ διηγηθῶμεν, ὡς φιλόγριστοι ἀκροαταί, πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, παρακαλοῦμεν, δπως ἀνοίξητε τὰ ὅμματα τῆς διανοίας ὑμῶν, καὶ ἀκούσητε ταῦτα προθύμως καὶ προσεκτικῶς, ἵνα καὶ ἐπωφεληθῆτε ψυχικῶς.

Οὗτος, τοίνυν, ὁ γάριτος πεπληρωμένος ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας χαριτώνυμος Ἰωάννης, κατήγετο ἐκ τινος χωρίου τῆς Μικρᾶς Πρωσίας. Εἶχε γεννήτορας εὐσεβεῖς καὶ ὄρθιοδόξους, οἵτινες καὶ ὡνόμασαν αὐτὸν ἐν τῷ ἡγιώ Βαπτίσματι Ἰωάννην. Τραφεῖς δὲ παρ' αὐτῶν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, τῷ γάλακτι τῆς εὐσεβείας, καὶ διδαχθεὶς ἐπιμελῶς τὰ περὶ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἐσπούδαζε, προσίστος τοῦ χρόνου, νὰ θελτιώσῃ καθ' ἔκάστην τὸν βίον αὐτοῦ, ἀπέχων ἀπὸ τὰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ συνομιλίας τῶν δημητρίκων αὐτοῦ. Ἀγαπῶν δὲ καθ' ὑπερβολὴν τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ Θεόν, ἐφρόντιζεν, ἵνα φυλάττῃ ἀκριβῶς πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ εὐαρεστήσῃ αὐτῷ. Ὡς δὲ ἔφθασεν εἰς

νόμιμον ἡλικίαν, ἐλήφθη εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ διέμεινεν ἐν αὐτῇ, ἔως οὗ ἡγέρθη ὁ μέγας τότε ρωσσοτυρκικὸς πόλεμος, ὁ ἐπὶ τοῦ Α'. αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὃτε ἐκστρατεύσας καὶ ὁ γενναῖος οὗτος νεανίας Ἰωάννης, μετὰ καὶ ὄλλων συστρατιωτῶν αὐτοῦ, καὶ νικηθέντες ἐν τῷ πολέμῳ ἡγμαλωτισθησαν παρὰ τῶν γειτνιαζόντων αὐτοῖς Τατάρων⁽¹⁾, οἵτινες, καὶ ἐπώλησαν αὐτὸν εἰς τινὰ διωμανόν, ἵππαρχον τότε χρηματίσαντα ἐν τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ, δις, καὶ σὺν επέφερε τοῦτον ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐν τῇ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡμετέρᾳ κωμοπόλει, καλουμένῃ Προκόπιον, ἀπέχουσαν τῆς Κασαρείας δώδεκα περίπου ὥρας.

Κατὰ παράδοσιν, ἦν, παρὰ τῶν γονέων αὐτῶν παραλαβόντες, διηγοῦνται πλεῖστοι τῶν γεροντοτέρων γριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ὅτι, πολλοὶ τότε τῶν συναιγμαλώτων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, οἱ μέν, δελεασθέντες ἐκ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῶν προσφερομένων αὐτοῖς παρὰ τοῦ κυρίου αὐτῶν, οἱ δὲ, ἐνδώσαντες ταῖς αὐστηραῖς βασάνοις, ἀς παρ' αὐτοῦ ἀνιλεῶς ἐδοκίμαζον, ἐξώμοσαν, φεῦ! καὶ ἡρόνθησαν τὴν ἀγίαν πίστιν τῶν Πατέρων αὐτῶν. 'Αλλ' ὁ ἀτρόμητος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς Ἰωάννης, τὰ μὲν προσφερόμενα αὐτῷ ἀγαθά, ἀτε ἐπίγεια ὅντα καὶ ἐπίκαιρα, εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο· ἔχων δὲ τὸν νοῦν αὐτοῦ προσηλωμένον εἰς τὸν ἐσταυρωμένον Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὰς μὲν βασάνους μεγαλοψύχως ὑπέμεινε, τὰς πολλαχῶς αὐτῷ διδομένας παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, δι' ὕβρεων, ῥαδίσμων, καὶ στερήσεων, τὴν πίστιν δμως τῶν προγόνων αὐτοῦ οὐδαμῶς ἡρόνθατο, καὶ τοι ἐπανειλημμένως εἰς τοῦτο βιασθείς. 'Ανθίστατο δὲ μᾶλλον τῷ κυρίῳ αὐτοῦ στερρῶς, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἀποστολικῶς· «Τίς μὲ χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου; Θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης; ἢ αἰχμαλωσία; Πέποιθα ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μου

(1) Ἐκ τῶν συναιγμαλώτων τοῦ ἡγίου Ἰωάννου, εἰς, ἦν καὶ ὁ ἄγιος Ὁσιομάρτυς Παγκώμιος, ὅστις ἐμαρτύρησεν εἰς τὸ γῆν λεγόμενον Οὐσάκιον, τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Φιλαδέλφιας κείμενον. Τὸ ιερὸν αὐτοῦ λεῖψαν εὑρίσκεται τεθησαυρισμένον ἐν τῇ κατὰ Πάτμον ιερῷ Μονῇ τοῦ ἡγίου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. "Ορεὶ νέον Μαρτυρολόγιον σελ. 414.

Ίησου Χριστῷ, τῷ Μόνογενῃ Γίψ του Θεοῦ, δτι οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει μὲ χωρήσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. 'Αλλ' οὐδὲ αἱ ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις σου θέλουσι μὲ δελεάσει, ἵν' ἀρνηθῶ τὴν πίστιν μου. Εἶσαι κύριος τοῦ σώματός μου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐγὼ εἰμι, 'Ρῶστος τὸ γένος, πιστὸς τοσοῦτον εἰς τὸν ἐπίγειον μου βασιλέα, δσον καὶ εἰς τὸν ἐπουράνιον μου. 'Ιησοῦν Χριστόν. Καὶ ἔαν μὲν, μὲ ἀφίσης ἐλεύθερον, ἵν' ἐκτελῶ τὰ τῆς θρησκείας μου καθήκοντα, πρόθυμος ἔσομαι καὶ εἰς τὰς προσταγάς σου· νὰ πράξω δηλονότι, εὐχαρίστως πᾶν ἔργον, οἰονδήποτε καὶ ἔαν μοὶ ἐπιτάξῃς. 'Εὰν δμως θελήσῃς νὰ μὲ ἀποσπάσῃς τῶν φιλοστόργων κόλπων τῆς θρησκείας μου, εἴτε διὰ διαφόρων ἀπειλῶν, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀπατηλῶν σου ὑποσχέσεων, πλούτου, δόξης καὶ ἡδονῶν, γίνωσκε ἀκριβῶς, δτι οὐδὲν τούτων δύναται ποτέ νὰ μὲ δελεάσῃ, καὶ τὴν πίστιν μου τὴν ἀγίαν νὰ κλονίσῃ. Ἐγὼ χριστιανὸς ἐγεννήθην, καὶ χριστιανὸς πάλιν θέλω ἀποθάνει. Καὶ ὡς τοιοῦτος, ἔχων πάντοτε πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μου τὸν ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα μου, δστις, ὡς βασιλικὴν κοιτίδα ἔσχε ποτε τὴν φάτνην ἐν Βηθλεὲμ, εὐχαρίστως ἀναπαυθήσομαι ἐν τῇ σκοτεινῇ ταύτῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου σου, ἔνθα μὲ κατεδίκασες νὰ διαμείνω. "Ἐγων δὲ ὑπ' ὅψει μου καὶ τὸν κάλαμον, δι' οὗ οἱ στρατιῶται τὴν ἀκήρατον αὐτὸν Κορυφὴν ἔτυψαν, προθύμως δέχομαι τοὺς παρὰ τοῦ ῥαβδισμούς. 'Ενθυμούμενος δὲ ἀείποτε, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὃν, ἐπὶ τῆς θείας αὐτοῦ Κορυφῆς ἐπέθηκαν οἱ σταυρωταὶ αὐτοῦ, ἔτοιμός εἰμι νά υπομείνω γενναίως καὶ τὴν λεκανίδα, (τάσι) ἦν ἡμεῖς πεπυρακτωμένην συνειθίζετε πολλάκις νὰ φορῆτε, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγθισταμένων ταῖς θελήσειν ἡμῶν. Τέλος τὰ μεγαλήνερα καὶ δεινότερα τῶν βασάνων πρόθυμος εἰμὶ νὰ ὑποστῶ, ἔαν θελήσῃς εἰς ταῦτα νὰ μὲ καθυποβάλλῃς, τὸν Χριστόν μου δμως οὐδέποτε ἀρνοῦμαι.» Οἱ δίκαιοι οὖτοι, καὶ χριστιανικῆς θερμῆς πίστεως ἔμπλεοι λόγοι του 'Αγίου, ἀτρομήτως προφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ τῷ κυρίῳ του, καὶ ἡ ταπεινὴ καθόλου διαγωγὴ αὐτοῦ, καὶ ἡ λοιπὴ σώφρων συμπεριφορὰ αὐτοῦ, αἴφνης τοῦ ἀπηνοῦς αὐτοῦ δεσπότου τὴν καρδίαν μετέβαλλον,

καὶ πρὸς εὑσπλαγγήιαν αὐτοῦ ταύτην ἔκαμψαν. Ἐκτοτε δέ, ἐπαύσατο πλέον κατατυραννῶν αὐτὸν καὶ ἀναγκάζων εἰς τὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἔξωμοσιν. Ἐπέβαλλε δ' αὐτῷ μόνον, ἵνα κατοικίσῃ ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ σταύλου αὐτοῦ, καὶ θεραπεύῃ τοὺς προσφίλεις αὐτοῦ ἵππους, καὶ δταν ἔξερχηται ἀνὰ τὴν κώμην ἔφιππος, νὰ παρακολουθῇ αὐτῷ ὡς ἴπποκόμος, κατὰ δουλικὴν συνήθειαν. Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ὑποδεχθεὶς δ 'Αγιος, ἐδόξαζεν ἐνδομύγχως τὸν Κύριον, τὸν λυτρώσαντα αὐτὸν ἀօράτως τοῦ μεγίστου πειρασμοῦ τῆς ἀρνήσεως καὶ κάμψαντα τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἰς εὑσπλαγγήιαν. "Οθεν, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ βραχώδη ἐκεῖνον σταῦλον, (1) ἐπιμελούμενος πάση δυνάμει τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

'Αλλὰ, τοὺς ἔκει ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγῶνας αὐτοῦ, καθὰ τυχών ως εἰπομεν, μερικῆς ἐλευθερίας, καὶ τὰ κατ' ιδίαν ἀθλητικὰ παλαίσματα, τίς καταλεπτῶς διηγηθῆναι δύναται; Τὴν πεῖναν καὶ δίψαν, ἦν ὑπέμεινεν ὁ ἀօράτος; τὰς δλονυκτίους γονυκλυσίας καὶ προσευχάς, τὴν ἐν κεπρίᾳ μικρὰν αὐτοῦ ἀνάκλησιν, ὡς ὁ μακάριος Ἰώβ; Γυμνός, καὶ ἀνυπόδηπτος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἔξερχομενος, καὶ τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἀόντων ἐπιμελούμενος; Πρὸς δὲ, τὰς ὑδρεις καὶ χλευάσματα τῶν συνδούλων αὐτῷ εὐχαρίστως δεχόμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ θεραπεύων αὐτούς; Πρόσθεις δέ, τὰς δλονυκτίους στάσεις, καὶ ἀγρυπνίας, τὰς ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ἔκει πλησίον ιεροῦ ναοῦ τοῦ 'Αγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γενομένας, εἰς ὃν κρύφα διὰ νυκτὸς κατέφευγε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, "Αγιος Ἀλέξιος, μεταλαμβάνω καὶ τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, κατὰ πᾶν Σάββατον;

Διὰ τοῦτο, καὶ δ τὰ πάντα ἐφορῶν ἀκοίμητος ὄφθαλμός τοῦ Υψίστου, ὁ ἀντιδόξαζων τοὺς αὐτὸν ἀδιαλείπτως δοξάζοντας, τί

(1) Καὶ τοι πολλάκις, ἡ οἰκία τοῦ ἐν λόγῳ ἵππαρχου ἐπετευάσθη, ὁ σταῦλος ὃμως διαμένει εἰστεῖ οὔτως, ὡς εἰχεῖδόντος τοῦ 'Αγίου, σκοτεινός, ἀνευ θυρίδος, λελατομημένος ἐξ ὑφαστειογενοῦς βράχου, καὶ ὅμοιος εὑρυχώρῳ στηλαῖον. Ἐπιτρέπεται δὲ νῦν, παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ ἵππαρχου, ἡ εἰς αὐτὸν εἰσόδος, παντὶ τῷ βουλομένῳ αὐτὸν ἐπεκπεισθαι.

περὶ αὐτοῦ ὠκονόμησεν, ἀκούσατε. Καθώς ποτε διὰ τοῦ Προφήτου Ἡλίου τὴν Σαραφθίαν, καὶ διὰ Ἰωσῆφ τοῦ παγκάλου τὸν Πετεφρῆν, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ἀγίου τούτου Ἰωάννου τὸν δεσπότην αὐτοῦ κατὰ πολλὰ ἐπλούτισε, καὶ περιφανέστατον αὐτὸν ἐν τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ἀνέδειξεν. "Οστις, εἰ καὶ ἀλλοιοθής ἐγνώρισεν δῆμος ἐκ τῶν πραγμάτων, δτι ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτὸν εὔτυχία, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος ἐγένετο παρὰ τοῦ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ αἰγμαλώτου αὐτοῦ Ἰωάννου. Τὸ δποῖον καὶ αὐτὸς προφορικῶς τοῖς πᾶσιν ἐκήρυττε, καὶ γεγονός τι μετὰ ταῦτα, δλως παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον, ἔβεβαίωσε. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἔξης· 'Ο εἰρημένος ἵππαρχος, οὕτως ἀνελπίστως ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλουτῶν, καὶ εὐημερῶν ἐν πᾶσιν, ἐσκέψθη, δπως κατὰ θρησκευτικὸν αὐτοῦ καθῆκον ἐπισκεψθῇ τὴν Μέκκαν. Καὶ δῆ, μετὰ παρέλευσιν δλίγων μηνῶν ἀναγωρήσας ἐκ Προκοπίου μετὰ μεγάλης πομπῆς, ἀφίκετο μετὰ πολλῶν κόπων καὶ δοιπορικῶν ταλαιπωριῶν εἰς Μέκκαν. Μετ' δλίγων δὲ ἑδομάδων παρέλευσιν, ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ διαμείνασσα γυνή του, ως οἰκοδέσποινα, προσκαλέσασα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς τούς τε συγγενεῖς καὶ φίλους της, παρέθετο τράπεζαν, δπως εὑφρανθέντες εὐχηθῶσι περὶ τῆς αἰσίας ἐπανόδου τοῦ ἀνδρός της. Ἐν τῇ εἰρημένῃ τραπέζῃ ὑπηρέτει καὶ ὁ Ἀγιος Ἰωάννης ὡς δοῦλος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ σεμνότητος. Παρατιθεμένου δ' ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου ἑδέσματος, ἐφ' ὧ λίαν ἡρέσκετο δ ἀπουσιάζων κύριος αὐτοῦ, ἡ ἑστίαρχος γυνή, ἀναμνησθεῖσα τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, εἶπε τοῖς συνδαιτυμόσι καὶ τῷ Ἀγίῳ, χαριεντιζομένη· «Πόσον ἥθελεν εὐχαριστηθῆ, καὶ εὑφρανθῆ δ κύριος αὐτοῦ ἵππαρχος, ἐὰν συνερίσκετο καὶ ἐκεῖνος, καὶ συνέτρωγεν ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἑδεσμα;» Τότε δὲ Ἀγιος ἀκούσας τὸν πόθον τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ πεποιθώς ἐπὶ τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς Ἀγίοις Θεῷ ἡμῶν, προσηγένετο νοερῶς, καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς κυρίας τοῦ τρυπλίου πλῆρες τοιούτου ἑδέσματος, δπως ἀποστείλη πρὸς τὸν Μέκκα κύριον αὐτοῦ. Καταγελώντων δὲ πάντων ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔξουθενούτων τὸν Ἀγιον, ως ἀδύνατα τάχα λέγοντος, ἐπέ-

τρεψε ἐν τούτοις ἡ κυρία αὐτοῦ, δπως δοθῆ αὐτῷ τρυπλίον τοιούτου ἑδέσματος⁽¹⁾ λέγουσα ἀστείως τοῖς συνδαιτυμόσιν, δτι, ὡς φαίνεται, πεινᾶ ὁ αἰγμάλωτος ἡμῶν, διὰ τοῦτο ζητεῖ ἵνα, προφάσει τοῦ κυρίου αὐτοῦ, φάγη αὐτὸς μετ' ἀνέσεως τὸ ἑδεσμα. 'Αλλ' ὁ Ἀγιος σιωπήσας, καὶ ἔκελθὼν τοῦ ἑστιατορίου μετὰ τοῦ ἐν χερσὶν τρυπλίου, καὶ ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ σταύλῳ, ἑδέετο θερμῶς τοῦ τὸ θέλημα τῶν φρουριμένων αὐτὸν ποιοῦντος παναγάθου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα, ὥσπερ ποτε ἐν Βασιλῶν, διὰ τοῦ προφήτου Ἀβδακούμ ἡνεγκεν ἀράτως τροφήν, εἰς τὸν ἐν λάκκῳ τῶν λεόντων κείμενον προφήτην Δανιήλ, οὕτως ἐπακούσας τῆς δεήσεως, τοῦ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ αἰγμαλωτισθέντος δούλου αὐτοῦ Ἰωάννου, ἀποστείλη, ως οἴδεν αὐτός, τὸ ἐν χερσὶν αὐτοῦ ἑδεσμα εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ ἵππαρχον. Οὕτω δὲ προευξάμενος ὁ Ἀγιος, ἐπέστρεψεν αῦθις ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀναγγέλλων τοῖς ἐν αὐτῷ πᾶσιν, δτι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἑδεσμα ἀπέστειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ εἰς Μέκκαν. Πράγματι δὲ, παραδόξως ἀφίγκη τὸ τρυπλίον, μετὰ τοῦ περιεχομένου ἑδέσματος ἐκεῖσε, ἀπέγουσαν τοσοῦτο διάστημα, καὶ ἐλήφθη παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. 'Αλλ' οὕτοι, τότε μὲν κατεγέλων αὐτοῦ, καγχάζοντες καὶ λέγοντες, δτι, αὐτὸς οὕτος φαγὼν τὸ ἑδεσμα ψεύδεται προσδήλως ἡμῖν, λέγων, δτι δέδωκε τοῦτο τῷ κυρίῳ αὐτοῦ! "Οτε δῆμως ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον δ κύριος αὐτοῦ ἐκεῖθεν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ εἰρημένον τρυπλίον, τότε ἐπείσθησαν πάντες περὶ τῆς ἀληθείας. 'Ανγγειλε δὲ οὗτος τότε παρρησίᾳ, πᾶσι τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν, οὕτω πως· «Οτι, τὴν δεῖνα ἡμέραν περὶ τὸ δειλινόν, (ἡν δὲ ἀκριβῶς αὐτῇ αὕτη ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα, καὶ ἡ ἔλασθεν ἐκ τοῦ συμποσίου δ) Ἀγιος τὸ ἑδεσμα πρὸς ἀποστολήν) ἐπιστρέψων ἐκ τοῦ ἐν Μέκκα μεγάλου τεμένους πρὸς τὸποιδιόν μου οἰκημα, ἵν ἀναπαυθῶ μικρόν, εὔρον αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τούτου, ἐπὶ τραπέζης, τρυπλίον σκεπαστὸν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ἑδεσμα ζεστὸν καὶ ἀγνίζον. 'Εκπλαγεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ διελογιζόμην ἐν ἑαυτῷ καὶ ἔλεγον, τίς ἄρα ἡνεγκέ μοι τὸ ἑδεσμα τοῦτο προσφάτως, ἐν τῷ

(1) Ἡν δὲ τοῦτο, τὸ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς προσφιλὲς πιλάφιον.

ἀσφαλῶς κεκλεισμένῳ δωματίῳ μου; Καὶ ἀπορῶν περιειργαζόμην ἀφελῶς τὸ τρυπλίον, δτε εἰδὼν αἴρνης ἐπ' αὐτῷ, παρὰ προσδοκίαν πᾶσαν, ἐπιγράφην, ἐπιγεγραμμένην ἔμοι. (1) "Ο-θεν φαγών, μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς, οὐ μὴν, δὲ καὶ εὐχαριστήσεως, τὸ περιεχόμενον, ἐκράτησα τὸ περιέχον, ὡς ἔμοι ἀνήκον. 'Αλλ' ἀγνοῶ εἰσέτι πῶς τούτο συνέβη, καὶ τίς ἐκεῖσε μετεκόμισε μοι τὸ ἐδέσμα ἐκεῖνο;" «'Η διήγησις αὕτη τοῦ ἵππαρχου ἐξέπληξεν ἄπαντας! καὶ ἡνάγκασεν συνεπῶς, τήν τε σύζυγον αὐτοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ πρότερον παρατεθειμένῳ συμποσίῳ εὑρισκομένους νὰ ὅμοιογήσωσι γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν τῷ ἵππαρχῳ, ἥτοι τὴν παρὰ τοῦ αἰγυμαλώτου αὐτῶν Ἰωάννου παράδοξον μετακόμισιν τοῦ ἐδέσματος ἐκείνου, λέγοντες αὐτῷ, δτι· 'Ημεῖς πρότερον ἡπιστοῦμεν δλως καὶ ἐχλευάζομεν τὸν ὑποσχεθέντα, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐγχειρήματος· νῦν δὲ ἐπιστοποιήθημεν, δτι, πράγματι, καὶ ἀληθείᾳ, ἐξετέλεσε τὸ τότε ἡμεῖν ὑποσχεθέν, ὁ δοῦλος ἡμῶν Ἰωάννης· καὶ ὡς φαίνεται κατὰ θείαν δύναμιν τούτο ἐποίησεν, ἄλλως τε, τούτο ἦν ἀδύνατον αὐτῷ. Καὶ ἤρξαντο κράζειν θαυμαστικῶς τό, 'Αλάχ! 'Αλάχ! 'Ἐκτοτε λοιπόν, ἐπαύσαντο γλευάζοντες καὶ υδρίζοντες τὸν Ἀγιον. 'Ὕπολαμβάνοντες δὲ μάλιστα αὐτόν, ὡς "Ἀγιον καὶ δίκαιον ἀνθρωπὸν ἐτίμων αὐτὸν καθ' ὑπερβολὴν. 'Ἐδωκε δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ καὶ ἴδιον τόπον, ἐκτὸς τοῦ σταύλου, πρὸς ἀνάπαισιν αὐτοῦ, καὶ ἵνα διάγῃ τοῦ λοιποῦ δλως ἐλεύθερος, ὡς βούλεται. 'Αλλ' ὁ Ἀγιος εὐχαριστῶν τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀποφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν, ἡθέλησε μᾶλλον ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου νὰ διαμείνῃ, ἔνθα καὶ ἡγωνίζετο περισσότερον, καὶ ἐδόξαζε θερμῶς τὸν Θεόν, τὸν μὴ καταισχύναντα αὐτόν.

Οὔτως οὖν, θεαρέστως ἐκεῖσε μετὰ ταῦτα πολιτευσάμενος, καὶ ἀσκητικῶς ὀγωνισάμενος, δ στος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης δ

(1) Τὸ ίθος τοῦτο ἐπικρατεῖ εἰσάπολλαχοῦ τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ τε τοῖς Ὁθωμανοῖς καὶ Χριστιανοῖς· ἔνθα ἐν τοῖς πλείστοις γαλκίνοις σκέψει τὸν πλουσίον ἐπισημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ ἴδιοκτήτου τῶν σκευῶν.

'Ομολογητής, μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν, νόσῳ περιπεσῶν προεγνώρισε τὴν ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ πολυκυμάντου τούτου βίου ἔξοδον αὐτοῦ. "Οὐεν προσκαλεσάμενος ἔνα τῶν Ιερέων τῆς κωμοπόλεως, πάρεκάλεσεν αὐτόν, ἐπως μεταφέρη τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ μεταλάβη τὸ ὕστατον τοῦ ἀγίου σώματος καὶ αἴματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 'Ο δὲ Ιερεύς, φόβῳ καὶ ἀμηχανίᾳ συσχεθείς, πῶς ἄρα μετακομίσαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἵππαρχου, (τοῦ φοβεροῦ τότε ὄντος παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς), τὰ θεία Μυστήρια; ἐσφίσθη παρὰ τῆς θείας γάριτος τοιοῦτον τι, καὶ ἀπεφάσισεν, δπως θέση ταῦτα τολμηρῶς, ἐντὸς ἐνὸς μῆλου, καὶ οὕτω πορευθεὶς μεταλάβη τὸν "Ἄγιον, προσφέρων αὐτῷ τὸ μῆλον. Τοιαύτην ἰδίαν σκέψιν, καὶ οἰκονομίαν, ἔχρήσατο ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ιερεύς, δπως ἀποφύγη τὸν ὑφορώμενον κίνδυνον. 'Ο οὖν μακάριος Ἰωάννης, μεταλαβὼν οὕτως τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, καὶ διοξάζων ἐγκαρδίως τὸν Θεόν, παρέδωκεν αὐτῷ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμά του. Καὶ οὕτω μετέστη ἐκ τῆς προσκαίρου αἰγυμαλωσίας καὶ δεινῆς κακοπαθείας, εἰς τὴν οὐράνιον ἐλευθερίαν καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν τῇ 27ῃ Μαΐου, τοῦ 1730 Σωτηρίου ἔτους. — 'Ακούσας δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, δτι τέθηρην ὁ δοῦλος αὐτοῦ Ἰωάννης, προσκαλεσάμενος τοὺς προκρίτους Χριστιανοὺς τῆς κωμοπόλεως, καὶ τοὺς Ιερεῖς αὐτῶν, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς δπως, παραλαβόντες ἐλευθέρως τὸ σῶμα τοῦ Ἰωάννου, ἐνταφιάσωσιν αὐτό, δπου βουληθῶσιν, κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν. Θέλων δὲ ἵνα φανερώῃ πρὸς πάντας, οἵαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπόληψιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ πόσον ἐτίμα αὐτὸν ὑστερον, φέρων τότε πολύτιμον τάπητα ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ. Προσελθόντες δὲ οἱ Ιερεῖς μεθ' ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως, καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ κατανύζεως, μετὰ λαμπάδων δὲ καὶ θυμιαμάτων ἄραντες τὸ πολύθιλον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ Ἀγίου, ἐκήδευσαν αὐτὸ εὐλαβῶς ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν χριστιανῶν.

Μετὰ παρέλευσιν δμως τριῶν καὶ ἡμίσεος ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον μεταστάσεως τοῦ Ἀγίου, γέρων τις Ιερεύς, βλέπει κατ'

ονάρ τὸν Ἀγιον, παροτρύνοντα αὐτόν, ἵνα ποιήσῃ ἀνακομιδὴν του Ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου. Ἄλλ' ὁ Ἱερεὺς ἀμφεταλαντεύετο, ἐὰν εἰχεν ἀληθείας τὸ δραμα, η̄ οὐ. Διότι, δὲν εἶχον εἰσέτι αὐτὸν οἱ χριστιανοί, ὡς Ἀγιον, καθὼ μὴ γινώσκοντες ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἄλλ' θε μετὰ ταῦτα, φῶς οὐράνιον κατερχόμενον ἐπανειλημένως, περὶ μέσας νύκτας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου, ἐφώτιζεν αὐτόν, καὶ θέωρείτο τοῦτο παρὰ πάντων ὡς στῦλος πυρός, τότε ἡγάγκασε τὸν καλὸν Ἱερέα, ὅπως συμπεριλαβὼν καὶ ἐτέρους τῶν χριστιανῶν, κατέλθωσι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοίξωσι τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἔγνωσαν γὰρ ἀληθῶς τότε, ἔτι, τὸ φαινόμενον ἐν τῷ νεκροταφείῳ οὐράνιον ἑκεῖνο φῶς, ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ αἰγυαλώτου Ἰωάννου, οὐδὲν ἔτερον ἐστί, η̄ σημεῖον ἀναμφίβολον τῆς αὐτοῦ ἀγιότητος. Ἀνοίξαντες οὖν τὸν τάφον, εύρισκουσιν, ὃ τοῦ θαύματος! τὸ τοῦ Ἀγίου σῶμα ἀκέραιον δῆλως, καὶ ἀδιάφορον, πλῆρες πνευματικῆς χάριτος καὶ εύωδίας. ⁽¹⁾

“Οὐεν, πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐμπλησθέντες οἱ χριστιανοί, ἀραντες αὐτὸ τε εὐλαβῶς, μετὰ φαλμῶν καὶ ὕμνων, καὶ θυμιαμάτων, μετέφερον εἰς τὸ πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ χριστοῦ ἐκ βράχων λελατομημένον ιερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου ἐνδέξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, (ἐνθα πρότερον καὶ τὰς παννυχίους στάσεις καὶ προσευχάς, ἔξετέλει ὁ Ἀγιος) καὶ κατέθεντο ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθέντι λάρνακι, κάτωθεν τῆς ἀγίας Τραπέζης. Εὐθέως δέ, διαδοθείσης τῆς φήμης τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ, ἥρξαντο πανταχόθεν ἔρχεσθαι ἐν Προκοπίῳ, οἱ χριστιανοί, ἵνα ἀσπασθῶσι τὸ ιερὸν λείψανον αὐτοῦ, πρὸς ἵασιν ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν αὐτῶν ἀρρωστημάτων.

Ἐκτοτε δέ, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάν-

(1) Σημεῖον τοῦτο ἀναμφισθῆτον, τῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἀγιότητος. Διότι, κοινὴ γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι. Τῶν μὲν Μαρτύρων τὰ λείψανα, νὰ προσκυνῶνται ὡς ἄγια καὶ χωρὶς θυμάτων καὶ εὐνοίας, μὲ τὸ νὰ γίνηται φανερὰ εἰς ὄλους, διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως τοῦ μαρτυρίου, η̄ εἰς Θεόν τελεία πίστεις καὶ ἀγάπη αὐτῶν. Τῶν δὲ Ὁσίων, νὰ μὴ προσκυνῶνται ὡς ἄγια, ἐάν ὁ Θεός δὲν ἀποδείχῃ δι' αὐτῶν θαύματά τινα, η̄ τὸ διηγότερον τιμῆση αὐτὰ διὰ τῆς εὐνοίας, οἱ μὴ οὔστις ἀποδεδημένης, εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐν κρυπτῷ πίστεως καὶ ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν.

νης εὐεργετῶν χριστομιμήτως, καὶ προχέων δαψιλῶς λάμπα, ἐνὶ ἑκάστῳ, τῶν μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας προσεργομένων αὐτῷ. Διὰ τοῦτο, ἀς διηγηθῶμεν τινα, καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων θαυμάτων αὐτοῦ, ὅσα η̄ παράδοσις διέσωσεν ἡμῖν, καὶ ὅσα ιδίοις ὀφθαλμοῖς ἡμῶν εἰδομεν, πρὸς δόξαν μέν, τοῦ τῶν δλων Θεοῦ, τοῦ ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ δοξαζομένου, ἐπαινον δὲ καὶ τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, πρὸς δέ, καὶ στερέωσιν καὶ σικαδομὴν τῶν πιστῶν, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν προγονικῇ αὐτῶν πίστει, καὶ εὐσεβείᾳ.

Κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1832, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κραταυτάρκου Σουλτάν Μαγμούδ τοῦ Β', ἀποστατήσαντος, ὡς γνωστόν, τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αιγύπτου Ἰμπραήμ πασσᾶ, κατὰ τοῦ Κυριάρχου αὐτοῦ, ἀπεστάλη παρὸ τοῦ εἰρημένου Σουλτάνου κατ' αὐτοῦ, σὺν τοῖς ἀλλοις, καὶ ὁ Χαζνετέρ ὄγλος Ὁσμάν πασσᾶς ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ χιλίους δικτακοσίους στρατιώτας. Οὗτος, διαδίχας μετὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐφθασεν εἰς Προκόπιον, ἐνθα ἐμελέτα, δπως διανυκτηρεύση ἐν ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἀναγκωρήση διὰ τῆς Νεαπόλεως εἰς τὰς Κιλικίας Πύλας, ἐπου ἐστρατοπέδευεν διὰ ἀντιβασιλεύς. Ἐπειδὴ δὲ τότε, πλεῖστοι τῶν διθωμανῶν κατοίκων τοῦ Προκοπίου, Τενίτζαροι ὄντες, ἐμίσουν κατὰ πολλὰ τὸν Σουλτάνον, συνεφώνησαν ἀπαντες, δπως μὴ ὑποδεγθῶσι τὸν Ὁσμάν πασσᾶν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, οὐδὲ ἐν τοῖς δρίοις αὐτῆς. Εἰς μάτην τότε προσεπάθουν οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί, συμπολεῖται αὐτῶν, νὰ μεταπείσωσιν αὐτούς, ἵνα ὑποταχθῶσιν εὐπειθῶς, καὶ φιλοξενήσωσι φιλοφρόνως τὸν παρὰ τῆς ἀνωτέρας Ἀρχῆς ἐρχόμενον τοῦτον στρατηγόν, ὑποδεικνύντες μάλιστα αὐτοῖς, διτι δι εἰρημένος στρατηγὸς ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀγανακτήσεως, πρὸς τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτὸν ἀντίστασιν, ἥθελε καταστρέψει αὐτοὺς καὶ λεηλατήσει τὴν κωμόπολιν. Ἄλλ' οὐδόλως ἐκεῖνοι ἐπείθουντο εἰς ταῦτα. Ἰδόντες δθεν οἱ Χριστιανοί, τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῶν Γενιτζάρων, καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ ἀφευκτα δεινὰ καὶ ἐπακόλουθα τῆς τοιαύτης ἀντιστάσεως καὶ ἀντιστρατεύσεως,

κατέφυγον διὰ νυκτὸς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις αὐτῶν, εἰς τὰ πέριξ τῆς κωμοπόλεως χριστιανικὰ χωρία, πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἀφίσαντες ἐν αὐτῇ τούς γέροντας μόνον καὶ τὰς γραῦς. Τῷ ὅντι δέ, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἡναγκάσθη ὁ Ὁσμάν πασσᾶς νὰ εἰσέλθῃ ἔξι ἑφόδου εἰς Προκόπιον, καὶ τότε ὁ ὑπ' αὐτὸν στρατὸς ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς σφαγάς, διαρπαγάς, καὶ βιαιοπραγίας. Διαρπάσαντες δ' οἱ στρατιῶται πᾶν τὸ προστυχόν, εἰσῆλθον τέλος καὶ εἰς τὸν ιερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔνθα συλήσαντες πρότερον τὰ ιερὰ σκεύη, τὰς κανδύλας, καὶ λοιπά, ἥνοιξαν εἶτα καὶ τὴν λάρνακα τοῦ λειψάνου τοῦ Ὅσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, νομίσαντες δτι, εὑρήσουσι πάντας χρυσίου ἢ ἀργυρίου θησαυρούς. Ἀποτυχόντες δὲ τὸν ἀπεφάσισαν, δπως καύσωσι τὸ ιερὸν ἔκεινο σῶμα, πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ γλεύην μὲν τῶν Χριστιανῶν, πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς ἴδιας αὐτῶν ἀποτυχίας. Διό, καὶ ἔξαγαγόντες τοῦτο ἐν τῇ ἔξωθεν αὐλῇ τοῦ ιεροῦ ναοῦ, καὶ περισυλλέξαντες φρύγανα ἵκανά, καὶ σχηματίσαντες δι' αὐτῶν μεγάλην πυράν, ἔρριψαν ἀνοσίως τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Ἀγίου ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὸ ιερὸν δὲ τὸ σῶμα, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκούσης θείας χάριτος, οὐ μόνον ἀδλαβές δλως, καὶ ἀφλεκτὸν ἔμεινεν, ἀλλ' ὡς αὐτὸι οὗτοι, οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἀνοσιουργῆματος, διηγοῦντο ὕστερον τοῖς διοφύλοις αὐτῶν, αἴφνης φαινόμενος αὐτοῖς ζῶν ὁ Ἀγιος, ἡπειρησεν αὐτοῖς σφοδρῶς, καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Οὗτοι δὲ ἔντρομοι ἐκ τούτου, καὶ ἡμίθιητοι σχεδὸν ἐγκαταλείψαντες τὰ πάντα ἔφυγον εἰς τὰ ἴδια. Ὅστερον δέ, γέροντες Χριστιανοί, λαβόντες αὖθις τὸ ιερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, τεθήκασιν αὐτὸν ἐν τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ λάρνακι.

Κατὰ δὲ τὸ 1845, ὅτε ἐκτίσθη ἐν Προκοπίῳ ἔτερος μέγας ιερὸς ναός, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἡθέλησαν οἱ τότε χριστιανοὶ τῆς κωμοπόλεως, δπως μεταφέρωσι τὸ ιερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἀπὸ τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὸν εἰρημένον νέον, πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν μετάβασιν, καὶ προσκύνησιν τοῦ

ιεροῦ λειψάνου, ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀστραλεστέραν αὐτοῦ παραμονὴν καὶ προφύλαξιν. "Οθεν, καὶ ἀποφασισθέντος τούτου, ἤραν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ιερὰν λάρνακα, καὶ φέροντες ἐνυπέθεντο αὐτὴν εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Ἄλλὰ τοῦ Ἀγίου Ιωάννου, μὴ εἰς τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἀρεσκουμένου, μετεκομίζετο παραδόξως διὰ νυκτὸς ἡ λάρνακα αὐτοῦ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἔνθα καὶ ζῶντος ἔτι ἡγωνίζετο, ὡς εἰπομέν, ἐν προσευχαῖς καὶ νυκτεριναῖς στάσεσιν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἰδόντες τοῦτο, καὶ μὴ εἰς θαῦμα ἔχλαμβάνοντες, μετεκόμισαν αὖθις τὴν ιερὰν λάρνακα εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Καὶ τούτου δίς, καὶ τρὶς γενομένου, εύρισκετο πάλιν τῇ ἐπαύριον ἡ λάρνακα εἰς τὸν παλαιὸν ιερὸν ναόν. "Εως οὖν γινόντες τὴν τοῦ Ἀγίου θαυματουργίαν, καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ παρακλήσεων δυσωπήσαντες αὐτόν, συγκατετέθη τέλος ὁ Αγιος, καὶ μετέφερον αὖθις τὴν ιερὰν λάρνακα αὐτοῦ, εἰς τὸν εἰρημένον νέον ναὸν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἐν ψῷ καὶ διαμένει μέχρι σήμερον, τιμώμενον καὶ προσκυνούμενον παρὰ πάντων.

Οἵαν δὲ διαπαντὸς σκέπην καὶ πρόνοιαν ἐπεδείξατο ὁ Ἀγιος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως, κοινῶς τε καὶ ἰδιαιτέρως, δύναται τις καὶ ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων νὰ βεβαιωθῇ, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν κάτωθι ιστορουμένων. Κατὰ τὸ 1862 ἔτος, ἡμέρᾳ Σκεπτάωφ, πρωΐας ἔτι οὕσης, καὶ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἐκτελουμένης ἐν τῷ ἀνω εἰρημένω ιερῷ ναῷ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, εὐλαβής τις γυνή, διηγεῖτο ταῖς παρεστῶσιν ἐν τῷ ναῷ γυναιξίν, δτι, χθὲς κατ' ὄναρ, εἶδον τὸν Ἀγιον Ιωάννην, ἔξελθόντα ἐκ τῆς λάρνακος αὐτοῦ δρομαῖον, καὶ κρατοῦντα ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, τὴν στέγην τῆς Ἐλληνικῆς Σχολῆς, ἦτις ἔμελλε νάκαταρεύσῃ. (1) Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἔλεγεν αὕτη, αἴφνης κρότος καὶ θόρυβος ἡκούσθη πολύς, καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα ἔξηλθον τοῦ ναοῦ, καὶ εἶδον πράγματι, δτι δ-

(1) Ἡ Σχολὴ αὕτη, ἔκειτο παραπλεύρως τοῦ ιεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, καὶ εἶχον συνέλθει πρὸ τῆς βεύσεως, ικανοὶ μαθηταί.

λόχηληρος ή στέγη τῆς Σχολῆς κατέπεσε καὶ ἐπλάκωσε τοὺς συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δὲ πάντες μετὰ θρήνων, καὶ κλαυθμῶν, καὶ ἀνεγείραντες εὐθέως τὴν καταπεσουσαν βαρεῖαν στέγην, ἐκβάλλουσι τοὺς ὑπ' αὐτὴν ταφέντας καὶ καταπλακωθέντας ὑπὲρ τοὺς εἰκοσι μαθητάς, ζῶντας, ὡς τοῦ θαύματος! καὶ δλως ὑγείες. Ἐρωτήσαντες δὲ τοὺς μαθητάς, πῶς τοῦτο αὐτοῖς ἐγένετο καὶ πῶς ἐσώθησαν ἐκ τοιούτου κινδύνου; Ἀπεκρίθησαν οὕτοι, δτι, «αἴφνης ἀκούσαντες τὸν σφοδρὸν καὶ βίᾳν τρυγμὸν τῶν δοκῶν τῆς στέγης καὶ ἴδόντες τὸν ἐπικείμενον ἡμῖν κίνδυνον πάντες ὡς ἐκ συνθήματος καὶ ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρὸς δόηγούμενοι, κατήλθομεν ἐν στιγμῇ ὑπὸ τὰ θρανία, ἐν φόδῳ καὶ τρόμῳ καὶ ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ. Αὐθωρεὶ δὲ εἶτα, πεσούσης ἐν βοῇ τῆς σκέπης ἐφ' ἡμῖν, οἱ μὲν δοκοὶ τῆς στέγης ἐστηρίγθησαν, μετὰ τοσαύτης ὅλης, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων θρανίων, ἡμεῖς δὲ μεινάντες ὑπὸ ταῦτα, ἀλλαζεὶς δλως καὶ ἀπαθεῖς, παρὰ προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν»⁽¹⁾ Καὶ οὕτω γάριτι Θεοῦ, καὶ ἀσράτῳ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, ἐσώθησαν τότε τόσα ἀθώα πλάσματα, ἄτινα μετὰ ταῦτα ἀνδρωθέντα, ἀφέλησαν πολυειδῶς καὶ ὠφελούσιν ἔτι, τὴν τε εἰρημένην Σχολὴν καὶ σύμπασαν τὴν ἡμετέραν πατρίδα.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1874, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ἄνω εἰρημένου ἵππαρχου, ⁽²⁾ δωδεκατές κοράσιον, ἐγένετο αἴφνης ἀφαντὸν ἐκ τῆς συνοικίας αὐτοῦ. Οἱ οὖν γονεῖς αὐτοῦ περιπαθῶς ζητοῦντες τὸ ἐαυτῶν θυγάτριον καὶ ἀνερευνῶντες τῆδε κάκεῖσε, οὐδαμοῦ εὔρον. Τέλος κατέφυγον πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ προσφέροντες ἔλαιον καὶ κηρὸν εἰς τὸ ιερὸν λείψαντον τοῦ Ἅγιου, ἐδέοντο αὐτοῦ διὰ τῶν Ιερέων, ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς, τί τὸ θυγάτριον αὐτῶν ἐγένετο. Οἱ δὲ Ἅγιοι, ὡς εὔσπλαχγνος καὶ συμπαθής, φάνεται κατ' ὄναρ τῇ μητρὶ τοῦ κορασίου, καὶ ἀποκαλύπτει αὐτῇ, δτι, «Η δεῖνα

(1) Αὐτόπτης μάρτυς, καὶ αὐτοπαθὴς μάλιστα, τῶν τότε ἐν τῇ Σχολῇ ἐκείνη δραματουργούμενων, ἐγένετο καὶ ὁ ἔτερος ἐξ ἡμῶν, Πανοσιολογιώτατος ἐν Ιερομονάχοις κ. Διονύσιος, ὃς μαθητεύων τότε ἐν αὐτῇ.

(2) Η γενεὰ ἐκείνη διατηρεῖται εἰσίτι ἀκμαία, ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου, καὶ πλουσιωτέρα μάλιστα τῶν λοιπῶν ὄμοεινῶν αὐτῆς.

πτωχὴ γυνὴ ἐκ τῶν ὄμοεινῶν σου, (εἰπὼν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς) φιλαργυρίᾳ νοσήσας, προσεκαλέσατο παρ' ἐαυτῇ γθὲς τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς συνοικίας τὸ κοράσιον, καὶ φέρουσα τοῦτο διὰ θωπειῶν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν αὐτῆς, ἀφεῖλε πρῶτον τὰ γρυσσὰ ἐνώπια καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα κοσμήματα αὐτοῦ, εἶτα ἐπιβαλοῦσα καὶ χείρα μιασιοφόνον ἔπνιξεν αὐτό καὶ ἔκρυψε τὸ πτῶμα αὐτοῦ εἰς τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας της». Τοσοῦτον δὲ προδήλως ὡμίλησεν ὁ Ἅγιος τῇ γυναικὶ, ὡστε ἐγερθεῖσα ἐκείνη τῆς κλίνης, καὶ δραμοῦσα ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀγδρὸς καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἅγίου ὑπόσθειχεσσαν τῆς φονευτρίας οἰκίαν, εὔρον τὸ πτῶμα τῆς θυγατρὸς αὐτῶν, ἐν τῷ ὑποδειχθέντι τόπῳ. Ἄναγγειλαντες εἶτα τοῦτο, τῇ πολιτικῇ ἀρχῇ, οἱ γονεῖς αὐτῆς, συλληφθείσης καὶ τῆς φονευτρίας καὶ αὐτηρῶν ἀνακρίσεων γενομένων, εὑρέθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φόνου, διπάς δὲ Ἅγιος ἀπεκάλυψε τῇ μητρὶ τοῦ ἐν λόγῳ κορασίου· καὶ οὕτω ἐτιμωρήθη ἡ κακοῦργος αὐτηρῶς.

Κατὰ δὲ τὸ 1878, εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐν τῷ Ἅγιῳ Ὅρει τοῦ Ἀθωνος ιερᾶς Ρωσικῆς Μονῆς τοῦ Ἅγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ ιαματικοῦ Παντελεήμονος, ὀνόματι Ἀνδρέας, ἐκ Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας ἔζορμωμενος, εἶγε μεταβῆ ἐις Προκόπιον, χάριν προσκυνήσεως τῶν ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου. Διαμείνας δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ τινα καιρόν, καὶ προσκυνήσας ἐπέστρεψεν αὐθίς πρὸς τὴν ἐαυτοῦ ιερὰν Μονήν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνωδεύετο μετὰ καὶ ἄλλων συνοδοιπόρων, ἐγκατεστημένων πάντων ἐφ' ἐπτὰ ἀμαζῶν. Φθάσαντες δὲ εἰς τι δύσβατον ὄρεινόν κυκλοειδές μέρος, συνέπεσεν, ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ, νὰ μείνωσιν, ἢ τε ὄμαξα τοῦ ὡς εἰρηται Μοναχοῦ μετὰ μιᾶς ἑτέρας, ὅπιστα τῶν ἀλλων, παρ' ὧν οὐδόλως ἐθεῶντο. Οθεν καὶ βιάσαντες ταῦτας, ὅπως προφθάσωσι τὰς πρὸ αὐτῶν, ἰδοὺ βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ βουνοῦ ἔνα νεανίαν, ἱππεύοντα ἐπ' ἐρυθροῦ ἵππου, καὶ νεύοντα αὐτοῖς διὰ τῆς χειρός του καὶ κράζοντα μεγαλοφώνως· «ἐπιστρέψατε διπά! ἐπιστρέψατε διπά! διότι δλίγον ἔμ-

προσθεν, οι λησταὶ ληστεύουσι τοὺς προπορευομένους συνοδοιπόρους ὑμῶν.» Καὶ ἐν τῷ λέγειν, ἔγεινεν ἄφαντος ἀπ' εὐθείας. 'Ακούσαντες δὲ ἐκεῖνοι ταῦτα, παρὰ προσδοκίαν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου νεανίου, ἔμελλον ἐπιστρέψαι εἰς τὰ ὅπισθεν. 'Αλλ' ἡ ἀμάξα τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ, οὖσα πλέον περὶ τὸ τέλος τῆς καμπυλοειδοῦς ἐκείνης ὁδοῦ, μετὰ μεγίστης δυσχερείας ἡδυνήθη μόλις ἐπιστρέψαι καὶ σωθῆναι. 'Εν δὲ τῷ ἐπιστρέψειν, εἶδε μακρὰν ἀπό τινος σημείου τοὺς ληστάς, διαμεριζόντας τὰ λάφυρα τῶν πρὸ αὐτῶν πορευθέντων ἀμαξῶν, εἰς ἃς ἐπέβαινον ὕθωμανοὶ ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς. Πλήν, ἀν καὶ προέφθασεν, ὡς εἴπομεν, νὰ στραφῇ εἰς τὰ δόπισθα κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἐμφανισθέντος νεανίου καὶ νὰ σωθῇ ἐκ τῆς ληστείας, οὐχ ἥττον δρμῶς οἱ λησταί, ιδόντες τὴν φυγὴν αὐτῶν, ἐπυροβόλησαν καὶ ἀυτῶν μερικὰς σφαίρας, αἵτινες εὐτυχῶς διῆλθον ἄνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν μετὰ σφοδροῦ συρίγματος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. 'Ελθὼν δὲ ὁ Μοναχὸς ἐν τῇ ἐκεῖ πλησίον τουρκικῇ κωμῇ καὶ παραλαβών φύλακας στρατιώτας, παρὰ τῆς ἐκεῖσε πολιτικῆς ἀργῆς, ἐπορεύετο αὖθις τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀγουσαν. Τῇ ἐπαύριον, προφθάσας ἐν τῷ καταλύματι τοὺς ὕθωμανοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ, τοὺς ὑπὸ ληστῶν μέχρις ιματίων ληστεύεντας, συνελυπήθη αὐτούς, οἵτινες καὶ ἔλεγον αὐτῷ θαυμάζοντες, πῶς σὺ ὁ ἀδεύων ὀλίγον τι ὅπισθεν ἡμῶν, οὐκ ἔθεάθης παρὰ τῶν ληστῶν καὶ οὐκ ἐληστεύθης; 'Οταν δὲ ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν ἐν τῇ ὁδῷ παρακολουθησάντων, ἥτοι, τὴν αἰτινίδιον ἐμφάνισιν νεανίου τινος, καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ὁδηγίαν πρὸς τὰ ὅπισθεν τῆς ὁδοῦ, τότε πάντες οὗτοι ἀπέδωκαν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐκείνον νεανίαν, ὃν ἔξαπέστειλε, θείᾳ νεύσει, (ώς μετὰ ταῦτα διεβεβαίου ὁ εἰρημένος Μοναχός) ὁ 'Οσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, εἰς οὓς τῶν ιερῶν λειψάνων τὴν προσκύνησιν, μετὰ τέστης εὐλαβείας καὶ μετὰ τοσούτων κόπων καὶ ὁδοιπορικῶν ταλαιπωριῶν εἶχεν ἀπέλθει.

'Ἐν τῇ εἰς Προκόπιον μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ 1880, ἀποστολῇ τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ παρὰ τῆς ιερᾶς Μονῆς ταύτης, συνέβη τὸ

ἔξῆς ἀξιοθαύμαστον. 'Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εὐρισκόμενος ἐν ἀσελφός οὗτος εἰς τὸν ιερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα προσκυνήσῃ τὸ ιερὸν λειψανον τοῦ Ἀγίου Ιωάννου, περιήρχετο μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιθεωρῶν τὸ ἐστωτερικὸν μέρος τοῦ ιεροῦ ναοῦ, ἔνθα ίσταντο εἰς διάφορα μέρη μεγάλαι εἰκόνες Ἀγίων, μετὰ τέμπλων, ἀνήκουσαι εἰς διαφόρους ἀδελφότητας. "Οτε δὲ ἥλθον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ιωάννου, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει λεμβούγων Προκοπέων, εἶδον παιδίον χριστιανοῦ τινος ἔξατες σχεδόν, ιστάμενόν ἀπέναντι τῆς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου καὶ περιεργαζόμενον τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ. 'Αφοῦ δὲ καὶ οὗτοι εἶδον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ προσκυνήσαντες παρῆλθον, καὶ περιῆλθον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ναοῦ, στραφέντες εἶδον ὅτι, τὸ ῥῆθὲν παιδίον ἔξηκολούθει νὰ στέκηται ἀπέναντι τῆς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου καὶ μετ' ἀχορτάστου περιεργείας νὰ ἐπιθεωρῇ αὐτήν. Τὴν ἀπληστὸν ταύτην, καὶ οιονέτη ἐκστατικήν θεωρίαν τοῦ παιδός θεωροῦντες, δὲ εἰρημένος Μοναχὸς καὶ ὁ Ἐπίτροπος, προσεκαλέσαντο αὐτὸς πλησίον τῶν καὶ λέγουσιν αὐτῷ τουρκιστί· Διατί βλέπεις τόσην ὥραν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου; Γνωρίζεις, ποῖος εἶναι ὁ ἔζωγραφημένος; Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη μετὰ παιδικῆς ὄντως ἀφελείας ὅτι δὲν γνωρίζει. Τότε αὐτοὶ εἶπον πάλιν τῷ παιδίῳ, ἀστειευόμενοι· 'Τπαγε καὶ ἐρώτησον αὐτόν. Τὸ παιδίον ἀπαντᾷ αὐτοῖς, τί νὰ τῷ εἰπῶ; Εἰπέ του, λέγουσιν ἐκεῖνοι, πῶς ὁνομάζεσαι; Τὸ ἀθύων παιδίον, ὑπῆγε πάλιν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ ἐρώτησαν, ἔμαθε παρ' αὐτῆς παραδόξως, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου. 'Ἐπιστρέψαν δὲ ἀπήγγειλεν αὐτοῖς περιχαρῶς, ὅτι ὁνομάζεται, Ἰωάν! Ἰωάν! δευτερώσας τὸ ὄνομα. 'Ἐκεῖνοι δὲ ἐπαναλαμβάνοντες πάλιν, λέγουσιν αὐτῷ. Μὲ ποιὸν τρόπον ἡρώτησας αὐτόν; Τὸ παιδίον ἀπεκρίνατο, ὅτι, εἶπεν αὐτῷ οὕτως· «Σεγίν ἀτὶν νέτιρ,» (ἥτοι, τὸ ιδικόν σου ὄνομα πῶς λέγεται;) Καὶ ἐκεῖνος μοὶ ἀπεκρίθη, Ἰωάν. Τὸ περιέργον δὲ εἶναι, ὅτι δὲ Ἀγιος ἐπρόφερε τῷ παιδίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μὲ φωστικὴν προφοράν, λέγων Ἰωάν. Διότι, οἱ μὲν 'Ο-

θωμανοί, προφέρουν τὸ σηνομα τοῦτο, Γιουβάν, οἱ δὲ Ἐλληνες, λέγουσιν Γιάννης, η̄ Ιωάννης.

Καὶ τοι δὲ οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ τῆς τε ἡμετέρας κωμοπόλεως καὶ τῶν πέριξ, ἐν τῷ προσκυνεῖν τὸ ιερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἀφήρουν κατὰ καιρὸν κρύφα μικρόν τι τυῆμα αὐτοῦ, χάριν εὐλαβείας, ἡναγκάζοντο δμως μετ' ὀδίγον, ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτό, ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ Ἀγίου σφοδρῶς, δι' ὀραμάτων, καὶ νυκτερινῶν ἐμφανίσεων, δμως ἐν τῇ ἀποκοπῇ, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθω, πρὸς τὴν ιερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ ιαματικοῦ Παντελέήμονος, τοῦ Ρωσικοῦ, συγκατετέθη εὐχαρίστως δι' Ἀγίου καὶ οὐδεμίαν ἀπειλὴν η̄ νυκτερινὴν ἐμφάνισιν ἐπεδείχατο τοῖς τε ἀποκόψατι παρρησίᾳ αὐτὴν καὶ τοῖς κοινῇ γνώμῃ τῶν κατοίκων μετακομίσασιν ἔκεισε (¹).

(¹) Περὶ τῆς εἰρημένης ἀποστολῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Ἀγίου Ιωάννου, σημειοῦμεν παρεκκατικῶς τὰ ἔξης ἐνταῦθα. Πρὸ ὀλίγων ἑτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ 1880 Σωτήριον ἔτος, μαθόντες οἱ ἐν τῇ ιερῷ καὶ Σεβασμικαὶ ταύτη Μονῆ ἐνασκύμενοι 'Οσιώτατοι 'Ρῶσσοι Πατέρες, παρὰ τῶν ἐν τῇ ίδίᾳ Μονῇ συνασκουμένων Καππαδοκῶν συναδέλφων αὐτῶν περὶ τοῦ ιεροῦ καὶ ἀκεραίου ὀλῶς λειψάνου τοῦ 'Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ιωάννου, περὶ τε τοῦ βίου καὶ τῶν ἐκάστοτε γενομένων θαυμάτων αὐτοῦ, εὐλαβεῖς πρὸς τὸν συμπολίτην αὐτῶν Ἀγίου φερόμενοι, ἀπέστειλαν ἐπὶ τούτῳ ἀδελφόν τινα τῆς Μονῆς ὅστις μετέβη ἀπ' εὐθείας εἰς Προκόπιον, καὶ ἐξηγήσατο παρὰ τῶν κατοίκων αὐτοῦ, μέρος τι τοῦ ιεροῦ λειψάνου τοῦ ἀγίου Ιωάννου, δῆποι, μετὰ καὶ ἄλλων ιερῶν κειμηλίων, ἐνθησαυρισθή ἐν τῇ ιερῷ αὐτῶν Μονῇ. Τότε τινὲς μὲν τῶν Προκοπέων ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν εὐχαρίστως, ἔτεροι δέ, βαρέως τοῦτο ἥκουσαν καὶ οὐδεποσῶς ν' ἀποκοπῇ η̄ δεξιά τοῦ Ἀγίου συγκατετέθησαν. Οὕτω δέ, ἐπέστρεψεν ὁ ἀποσταλεῖς ἀδελφός, κεναῖς ταῖς χερσὶν, εἰς τὰ ίδια. Μετὰ παρέλευσιν δμως μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, αὐτοὶ οὖτοι, οἱ πρότερον σφοδρῶς ἀγτιτείνοντες, μεταμεληθέντες ὡς ἐκ θαύματος, πρῶτοι αὐθορμήτως παρεκινήθησαν καὶ συγκατετέθησαν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων πάντων ὁμοφώνως, δῆποι ἀποκοπῇ η̄ δεξιὰ τοῦ Ἀγίου, καὶ ἀποσταλῇ εἰς τὴν εἰ-

Φαίνεται δ' ὅτι διὰ τοῦτο προθύμως ἔνευσεν δι' Ἀγίος, η̄ ἀποκοπῇ καὶ ἀποσταλῇ η̄ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ιεράν ρημένην Ιερὰν Μονήν. Καὶ οὗτος ἀποφασίσαντες κοινῶς ἀπέκοψαν αὐτὴν καὶ ἀπέστειλαν δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου Περομονάχου Διονυσίου, καὶ ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς κωμοπόλεως ἡμῶν, εἰς τὸ Ἀγιώνυμον "Ορος τοῦ Ἀθω, κατὰ Μάϊον τοῦ 1881. Φθάσαντες δ' ἀμφότεροι ἀκινδύνως ἐκεῖσε καὶ ἀποκομίσαντες τὴν δεξιὰν τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν εἰρημένην Ιερὰν Μονὴν τοῦ 'Ρωσσικοῦ, οἷαν παρ' αὐτῆς μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἀγίου εἰδομεν καὶ οἵαν φίλοξενίαν καὶ περιποίησιν ἐνετύχομεν παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Ιερᾶς Μονῆς ταύτης, περιττόν ἐστιν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν. Μετὰ μηνιαίων δὲ αὐτόθι διατριβὴν ἡμῶν, ἐν τῷ ἐπανέργεισθαι ἡμᾶς ἐν τῇ πατρὶδι ἡμῶν, οἱ Πατέρες τῆς ἐν λόγῳ Ιερᾶς Μονῆς ἐδωρήσαντο ἡμῖν ἴκανὰ ιερὰ ἀναθήματα καὶ μερικὴν χρηματικὴν συνδρομήν, πρὸς ἀνέγερσιν μικροῦ Παρακλησίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου. 'Αλλ' ἐπειδή, ὁ ἔτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ιερῶν Ναῶν, οὐ ἐπ' ὄνόματι τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τιμώμενος, καὶ ἐκ μονολίθου χρημανώδους βράχου λελάχευμένος ὅν, ἡπειλεὶς ἡμέραν παρ' ἡμέραν φέυσιν καὶ παντελῇ κατάπτωσιν, σκέψεως γενομένης κοινῆς μεταξὺ τῶν κατοίκων, ἀπεφασίσθη ἵνα καὶ ἔκαστος τῶν χριστιανῶν συνδράμῃ τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου, ὅντι παρεκκλησίου, μέγας καθολικὸς Ναός, ὃπως πάσας τὰς θρησκευτικὰς τῶν χριστιανῶν ἀνάγκας ἐλευθέρως ἀγαπητηρώσῃ. Καὶ δή, διὰ τε τῶν παρὰ τῶν χριστιανῶν συλλεχθέντων χρημάτων καὶ διὰ τῶν ὡς διεἰληπταὶ παρὰ τῆς Ιερᾶς Μονῆς ἐπιδοθέντων, ἡρξάμεθα ἐπ' ἀγαθοῖς ταῖς ἐλπίσι, τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εἰρημένου ναοῦ, κατὰ τὴν 2 Ιουνίου, τοῦ 1886. 'Υψωθείσης ἡμῶς τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μέχρι τεσσάρων ἀρχιτεκτονικῶν πάγκεων, καὶ τῶν εἰρημένων χρημάτων παντελῶς δαπανηθέντων, μετὰ θλίψεως ἡμῶν πολλῆς ἐπικυρεμοῦ πρὸς καιρὸν τὸ ἔργον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ὀλοκλήρων ἑτῶν, οἱ χριστιανοὶ κατόικοι τοῦ Προκοπίου, θεωροῦντες τὴν ἐκάστοτε ἐρήμωσιν τοῦ ἡμιτελοῦς αὐτῶν ἔργου καὶ λυπούμενοι ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, νέκες συνδρομάτες πάλιν ἔκ τε τοῦ πτωχοῦ αὐτῶν θυλακίου καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων συλλέξαντες, ἡρξαντο αὐθίς τῆς οἰκοδομῆς. Φθάσαντες δὲ τότε, μέχρις ὄροφης, καὶ τῶν χρημάτων τούτων δαπανηθέντων, ἐπαύσαντο πάλιν, μετὰ βαθείας αὐτῶν λύπης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ιεροῦ Ναοῦ. Καὶ

ταύτην Μονήν, ἵνα δὲ αὐτῆς, ως διὰ πολυφώνου σάλπιγγος, διαδοθῇ ἡ φήμη τῆς ἀγέστητος αὐτοῦ, εἰς σύμπασαν τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ρωσίαν. (2)

Οἱ δὲ νῦν διάδοχοις τῆς ὁθωμανικῆς ἑκείνης οἰκογενείας, τοῦ κυρίου τοῦ Ἀγίου, ἐνόματι Ἐσσὲ ἀγᾶς, διηγεῖται πολλάκις μετ' εἰλικρινείας, εἰς πολλοὺς τῶν χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως, περὶ τῶν πολλῶν καὶ διαφέρων εὐεργεσιῶν, ἃς κατὰ καιρὸν ἡξάῳδη ἡ οἰκογένεια αὐτῶν παρὰ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ δικαίου Ἰωάννου. Εἰς ταύτας δὲ ἀριθμῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπιδιψιλευθεῖσαν ἐσχάτως μεγάλην εὐεργεσίαν, λέγει μετὰ γεροντικῆς σοφιστητος, ὅτι, «τὰ ἐμὰ τέκνα ἂμα τῇ γεννήσει αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀπέθνησκον καὶ δὲν ἔφθανον εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως εὐφράνωσι τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ἡ δυστυχῆς αὐτῶν μήτηρ, ἐν τῇ πανταχόθεν ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, κατέψυγεν ἐν ἀγνοίᾳ μου εἰς τὸ

οὕτω μέχρι σήμερον διαμένει ἡμιτελῆς καὶ ἀστεγος ὁ περικαλλῆς οὗτος Ναός, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου ἀνεγειρόμενος.

(2) Σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα, χάριν Ἱεροκατηγόρων τινῶν, παρεξηγούντων δυστυχῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ λεγόντων πολλὰ κατὰ τοῦ ζήλου, καὶ τῆς εἰς τὸ θεῖα ἀφοσιώσεως χριστιανῶν τινων τὰ ἔξης. Ἐπειδὴ, τινὲς τούτων λέγουσι, διατί οἱ Προκοπεῖς, ἀφοῦ εἶχον δύο καθεδρικούς Ναούς, ν' ἀνεγείρωσι ματαίως καὶ ἄλλον τρίτον καὶ νὰ δαπανῶσι τόσα χρήματα; ἀποκρινόμεθα πρὸς ταῦτα ὅτι ὁ ἔτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ναῶν, τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πρὸ πολλοῦ ως γνωστόν, ἥπειλεις ῥεῦσιν καὶ κατάπτωσιν, καὶ εἰς διηνεκῆ φόβον καὶ τρόμον ἐνέβαλε τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ἀλλ' εὐχαῖς τοῦ Ἀγίου ἐφυλάκτετο ἀρρένωτος καὶ ἐκκλησιαζόμεθα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐν αὐτῷ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὅτε δὲ ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι ὁ νέος ναὸς τοῦ Όσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου μόλις παρῆλθον ὀλίγοι μῆνες, καὶ ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ἀκριβῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον, κατέρρευσεν ὅλος ὁ ἄνω εἰρημένος ναός, μετὰ μεγάλου κρότου καὶ πολλῆς βοῆς, ἐμβαλὼν εἰς πανικὸν φόβον πάντας τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως. Εὔτυχῶς ὅμως, τοῦτο ἐγένετο ἐν μέσῃ νυκτί, καθ' ἣν, οὐδεὶς εὑρίσκετο ἐν τῷ Ιερῷ ναῷ καὶ ἐν τοῖς κάτωθεν αὐτοῦ ἐργαστηρίοις, καὶ οὐδεὶς τῶν χρι-

λείψανον τοῦ αἰγυμαλάτου Ἰωάννου καὶ προσφέρουσα κηρὸν καὶ ἔτερα δῶρα τῷ κανόνηλάπτη τῆς Ἐκκλησίας σας, παρεκάλει δὲ αὐτοῦ τὸν Ἰωάννην, ὅπως χαρίσῃ αὐτῇ παιδίον, τὸ δόπιον νὰ μὴ ἀποθάνῃ πολλὰ μικρόν, ἀλλὰ νὰ ἰδωσιν αὐτὸν οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἐν ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ. Τέπεσγετο δὲ συγχρόνως ἡτι, ἐλαῖον Ἰωάννης εἰσακούσας τῆς δεήσεως τῆς χαρίσης αὐτῇ τέκνον, θὰ δυνομάσῃ αὐτὸν τέκνον Ἰωάννου. Τῷ δὲ, εἰσήκουσεν δὲ Δίκαιος αἰχμαλώτος, τῆς θερμῆς παρακλήσεως τῆς γυναικός μου καὶ ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Θεός παιδίον ἀρσενικόν, ὅπερ, ως γνωρίζετε, ὠνομάσαμεν οὕτω· «Κουλέ Γιοβάννης ὁ γλοῦ», ἦτοι δὲ οὐδέ τοῦ αἴγυ-

στιανῶν ἔπαθεν. Ἐλαῖον δὲ ἐγίνετο ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὑπὲρ τὰς χιλιας τούλαχιστον ψυχὰς θὰ παρέπεμπεν ἡ πτώσις κῦτη εἰς τὸν τάφον. Μετὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ἤρξαντο αἱ θρησκευτικαὶ ἀνάρκαι τῶν χριστιανῶν νὰ ὀσιν ἐπαισθητότεραι καὶ ἐπιθλητικάτεραι, ως μὴ ἀρκοῦντος τοῦ ἐνὸς Ιεροῦ ναοῦ, τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Διό, καὶ ἤρξαμεθα αὐθις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Όσιου. Ἀλλ' ὡς εἰπομένει, δαπανηθέντων τῶν ἐπὶ τούτῳ συλλεγθέντων χρημάτων καὶ τῶν Προκοπέων μὴ δυναμένων συνδραμεῖν αὐθις, πρὸς τελείων ἀποπεράτωσιν τούτου, ἔκοντες ἀκοντες ἐπαύσαμεν ἐκ τοῦ ἔργου. Ομολογοῦμεν ὅμως δημοσίως, ὅτι βαρέως τοῦτο φέρομεν πάντοτε καὶ τῇ καρδιᾷ τιτρωσκόμεθα, βλέποντες, ἀρδὲνός μεν τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν στενοχωρουμένους καὶ πάσχοντας, ἐφ' ἔτερου δὲ τὸν περικαλλῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Όσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀνεγειρόμενον, τὸν μοναδικὸν ἄλλως τε κατά τε τὴν κομψότητα καὶ τὸ Βυζαντινὸν αὐτοῦ σχέδιον καθ' ἀπασαν τὴν Μ. Ἀσίαν, οὕτως ἡμιτελῆ καὶ ἀστεγον κείμενον. Ἀλλὰ πεποιθμεν στερρῶς πρὸς τὴν τὰ πάντα οἰκονομοῦσαν θείαν Πρόνοιαν, ὅτι, προσθείσας τοῦ πολιούχου ἡμῶν Όσιου Ἰωάννου, περατωθήσεται οὐτος μετ' οὐ πολὺ τελείως, καὶ διακοσμηθήσεται δεόντως διὸ τῶν γενναιῶν συνδρομῶν τῶν ἀπανταχοῦ μὲν φιλευσεῖῶν, οὐχ ἡτον δὲ τῶν ὁμογενῶν τοῦ Ἀγίου Ρώσων χριστιανῶν, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν, τιμὴν τοῦ Όσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, χαρὰν δὲ καὶ ἀγαλλίασιν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως.

μαλώτου Ἰωάννου⁽¹⁾ Ζῆ δέ, εὐχαῖς αύτοῦ, μέχρι σήμερον καὶ ἔκακολουθεὶ σπουδάζων ἐν τῷ σχολείῳ.

Πολλὰ δὲ ἔτερα θαύματα ἐγένοντο καὶ γίνονται καθ' ἑκάστην παρὰ τῇ σορῷ τῶν ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου· ἦτοι, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, πονηρὰ πνεύματα ἐκδιώκονται καὶ ἔτερα ίάματα ἐνεργοῦνται τοῖς μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας ταύτη προσερχομένοις· οὐ μόνον δὲ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐτεροδόξοις, Ἀρμενίοις δὴλ. καὶ Διαμαρτυρομένοις, οὐχ ἥττον δὲ καὶ Ὁθωμανοῖς⁽²⁾, ἀτινα διὰ βραχυλογίαν παραλείπομεν. Καὶ ἐκ τῶν δλίγων ὅμως τούτων, τῶν ἐνταῦθα ἔξιστορηθέντων, δύναται πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ τὰ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ ὑψηλῆς χάριτος, ἥμα δὲ καὶ τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας τοῦ Ἅγιου τούτου νέου Ὁμολογητοῦ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου. Ὅστις, ὡς ἐδιηγήθη μεν γενναίως μὲν πρότερον ἡγωνίσθη κατὰ τοῦ κοινοῦ ἔχθροῦ ἡμῶν, ἀνθρωποκτόνου Διαβόλου, ὡμολόγησε δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Γίὸν Θεοῦ, καὶ Θεόν ἀληθινόν, ἐναντίον τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ κυρίου ἵππαρχου. Εἶτα δὲ ἐνάσκησας κατ' ιδίαν, διὰ τῆς θεαρέστου αὐτοῦ καὶ ὑψηλῆς πολιτείας, εὐηρέστησε τῷ Θεῷ. Καὶ δοξάσας οὕτω αὐτὸν ἐπὶ γῆς, ἀντιδοξάζεται γῆν

(1) Τὸ εἰρημένον παιδίον, ἐν τῷ σχολείῳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτῷ, εἶναι δακτυλοδεικτούμενον καὶ τοῖς πάσι γνωστόν, ὥπο τὸ ἀνωτέρῳ ὄνομα «Κουλὲ Γιουδάν γλυκοῦ». Τέλος δὲ τις ἀγνοοῦν τοῦτο, θύειν ἐρωτήσει τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ ἢ τοὺς οἰκείους, ποτὸς εἶναι ὁ ἐν λόγῳ πατεῖ; αὐτὸς ἐν πρώτοις ἀποκρίνεται μετὰ γαρέας, ἥμα δὲ καὶ παδικῆς καυγήσεως κρούσον τὸ μικρόν στήθος του, ὅτι, «αὐτὸς ἐγὼ εἰμί, ὁ οὗτος τοῦ Κουλὲ Γιουδάν».

(2) Εἰς δλῆν τὴν Καππαδοκίαν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶναι γνωστός οὐγὶ μόνον μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ὁθωμανῶν, ὥπο τὸ ὄνομα «Κουλὲ Γιουδάν», ἦτοι ὁ αἴγμαλωτος Ἰωάννης. Πολλοὶ δὲ δαιμονισμένοι θεραπεύονται ἀπέναντι τῶν λειψάνων τοῦ Ἅγιου, ἐν οἷς καὶ κράζουσιν. «Κουλὲ γιάκμα μπηκίο» ἦτοι, αἴγμαλωτε μή καίης ἡμᾶς. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἑαυτοῦ μνήμης, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἑδδομάδα τῆς Διακανησίου, καὶ ἐν καιρῷ γενικῆς τινος δυστυχίας, λαμβάνοντες οἱ Ιερεῖς τὸ ιερὸν λείψαντον τοῦ Ἅγιου περιεργόμεθα ἀνὲ τὴν κοιμόπολην ἡμῶν, λιτανεύοντες μεθ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν· καὶ οἱ μὲν φάλλουσι τὰ ἀνήκοντα πρὸς τοῦτο τροπάρια, οἱ δὲ ιερεῖς ῥαντίζουσι τὸν λαόν καὶ τὰς ὄδοις δι' ἀριστοῦ, πρὸς παυσιν παντὸς ἀνιαροῦ καὶ πάσης ἀσθενείας.

παρ' αὐτοῦ, αἰωνίως μὲν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἐπὶ γῆς δὲ, διὰ καθημερινῶν θαυμάτων καὶ ἔξαισίων ἐνεργειῶν καὶ λάσεων.

Εἰς τοῦτο τὸν χαριτώνυμον Ἅγιον, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ἀνεπάυσατο ὅντως, ἄπασα ἡ Χριστιανικὴ τελείότης. Διότι, καθὼς καθεκάστην ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἡ τελείστης ἑκάστου Χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν, ἵνα εὐχαρίστως δέχηται, δσα παρὰ τῆς παντοδυνάμου θείας Προνοίας ἐπέρχονται αὐτῷ πανταχόθεν, πρὸς δοκιμασίαν, ἦτοι διάφοροι θλίψεις, ἀσθένειαι σωματικαί, στερήσεις ὑπαρχόντων, θάνατοι προσφιλῶν, ἀδικίαι, πτωχεύσεις καὶ τὰ τούτοις σμοια· δεύτερον δέ, σὺν τῇ γενναίᾳ ὑπομονῇ τούτων, νὰ ἐργάζηται ἀδιακόπως καὶ τὸ καλόν, προσθέτων διαφόρους θεοφιλεῖς ἀγῶνας, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἦτοι, θερμὰς προσευχάς, νηστείας, ἀγρυπνίας, χαμαικοιτίας, ἔξομολόγησιν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν κρυπτῶν λογισμῶν, συνεχῇ μετάληψιν τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, περιποίησιν πτωχῶν, φιλοξενίαν καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Καὶ ίδού, δπου ταῦτα πάντα περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ οὗτος ὁ Ἅγιος· διότι, δχι μόνον ὑπέμεινεν ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγαλης γενναιοψυχίας, πάνθ' δσα κατὰ καιρικὴν περίστασιν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἐπῆλθον αὐτῷ δεινά, ἀλλὰ προσέθετο καὶ ἔξιδίας αὐτοῦ ἀγαθῆς προαιρέσεως, πλείστους δσους κόπους καὶ ἀγῶνας καὶ διαφόρους ἐπινοήσεις, καθὼς ἡκούσατε, πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς. Καὶ οὕτως, ὑπομένων γενναίως τὰς ἐπιφοράς, ἀγωνιζόμενος δὲ καὶ κακοπαθῶν διὰ τὰς ἀρετάς, ἡξιώθη ἐπί τέλους, τῆς μακαρίας λήξεως, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τοῦτον λοιπόν, ἀς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Χριστιανοὶ ἀδελφοί. Τοῦτον, ὡς παράδειγμα ζῶν πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν ἡμῶν διαπαντὸς ἔχοντες, οὐχὶ μόνον, ἀς ὑπομένωμεν μεγαλοψύχως, τὰς καθεκάστην ἡμέραν ἐπερχομένας ἡμῖν διαφόρους θλίψεις, εἰτε παρὰ τῶν κακοφρόνων καὶ διεστραμμένων ἀνθρώπων, εἰτε ὥπο τῆς διεφθαρμένης ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας φύσεως ἡμῶν, εἰτε καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ἀλλὰ καὶ ἔξιδίας ἡμῶν προ-

αιρέσεως, ἃς ἔκτελῶμεν προθύμως καὶ μετὰ χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως, πανθόσα παρὰ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν θρησκείας ἐπιβάλλονται ἡμῖν ιερὰ καθήκοντα καὶ θεῖα ἐντάλματα. Πρὸ πάντων δέ, ἃς φυλάξωμεν τὴν θείαν παρακαταθήκην τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, τὴν διποίαν ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σώαν καὶ ἀδιαλόγητον, ὡς καὶ οὗτος δι παρ' ἡμῖν νῦν εὐφημούμενος ἀλλοδαπὸς Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, δι βλαστὸς τῆς Ῥωσίας, ἐφύλαξεν ἀκεραίαν καὶ ὀμολόγησεν αὐτὴν ἐν τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ αἰματι, ἐνώπιον του ἀσεβοῦς Πατράνου. Μάλιστα δὲ, καθὼς πρὸ τούτου, πλεῖστοι ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, θερμοὶ μὲν τῆς πίστεως πρόμαχοι, λαμπροὶ δὲ γόνοι τῆς σεμνῆς Καππαδοκίας, Μάρτυρες λέγω, Ἀσκηταί, καὶ θεῖοι Ἱεράρχαι. Οὕτινες, οὐχὶ μόνον ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἀπανθρώπων τυράννων στεντορείων τὴν πίστιν ὡμολόγησαν, ἀλλὰ καὶ διὰ βίου κατ' αὐτὴν πολιτευσάμενοι, καὶ δι᾽ ἔργων ἀναφανέντες πρώτιστα τῆς ἀρετῆς παραδείγματα, πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἔργω τε καὶ λόγω ὡφέλησαν καὶ τῷ παντεπόπτῃ Θεῷ ἐπὶ τέλους εὐηρέστησαν. Διὰ τοῦτο, δίκαιοι εἶχε περὶ τούτων ν' ἀναφωνῆ ἀφ' ὑψηλοῦ βήματος καὶ δὲν Ἅγιοις Πατήρ ἡμῶν Γρηγόριος δὲ Θεολόγος λέγων: «Τῶν Καππαδοκῶν, οὐδὲν οὐτως ἰδιον, ὡς τὸ τῆς πίστεως ἀρραγές, καὶ τὸ πρὸς τὴν Τριάδα πιστὸν καὶ γνήσιον· παρ' οἵς καὶ τὸ ἡνῶσθαι καὶ τὸ ισχύειν αὐτούς.»⁽¹⁾

Οὐεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ταπεινοὶ ἀπόγονοι ἔκεινων τῶν ἐνδόξων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχοντες, ἃς μιμηθῶμεν αὐτοὺς κατὰ δύναμιν, ἀν οὐχὶ εἰς τὰς ἄλλας μεγάλας αὐτῶν ἀρετάς, ἀλλὰ κλανεῖς τὴν θερμήν πρὸς Θεὸν πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ δύνοιαν. Καὶ οὕτω θεαρέστως πολιτευόμενοι, ἃς εἰμεθα βέσαιοι, δτι ὅχι μόνον θέλομεν διάγει ἐν τῇ προσκαίρω ταύτῃ ζωῆ, εἰρηνικοὶ καὶ μακάριοι, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, διὰ πρεσβειῶν ἔκεινων τῶν μεγάλων Ἅγιων καὶ

(1) Λόγ. Κ'. σελ. 329.

οίκουμενικῶν Διδασκάλων, καὶ τῆς Παναγράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἥμα δὲ καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Ὁμολογητοῦ, θέλομεν ἀξιωθῆ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνθα ἐδρεύει τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἡ ἀνεκλάλητος χαρά, ἡ ἡδονὴ ἡ ἀνέκφραστος, καὶ ἡ αἰώνιος ζωή, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, τῷ παναγίῳ καὶ ἡγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰώνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

ΤΕΛΟΣ.

(1) Αἴτια ὅλως ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως ἡμῶν δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν τὴν ἐν τέλει τοῦ παρόντος βιβλίου προσθήκην καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ἅγιου, ὃν θέλομεν ἐκδώσει προσεχῶς ἐν ἴδιαιτέρῳ τεύχει.